ROZHODNUTIE KOMISIE

z 19. decembra 2012

o štátnej pomoci SA.20829 [C 26/2010, ex NN 43/2010 (ex CP 71/2006)] Režim týkajúci sa oslobodenia od obecnej dane z nehnuteľnosti v prípadoch nehnuteľností užívaných nekomerčnými subjektmi na osobitné účely, ktorý uplatnilo Taliansko

[oznámené pod číslom C(2012) 9461]

(Iba talianske znenie je autentické)

(Text s významom pre EHP)

(2013/284/EÚ)

EURÓPSKA KOMISIA,

so zreteľom na Zmluvu o fungovaní Európskej únie, a najmä na jej článok 108 ods. 2 prvý pododsek,

so zreteľom na Dohodu o Európskom hospodárskom priestore, a najmä na jej článok 62 ods. 1 písm. a),

po vyzvaní zainteresovaných strán, aby predložili pripomienky v súlade s uvedenými ustanoveniami [1], a so zreteľom na ich pripomienky,

keďže:

1. POSTUP

(1) Komisii bolo v roku 2006 doručených niekoľko sťažností, ktoré sa v zásade týkali dvoch režimov, pričom jeden zahŕňal oslobodenie od obecnej dane z nehnuteľnosti a druhý zníženie dane z príjmu právnických osôb. Tieto dva režimy konkrétnejšie zahŕňali:

a) oslobodenie od obecnej dane z nehnuteľnosti („*imposta comunale sugli immobili*“, ďalej len „ICI“) v prípadoch nehnuteľností užívaných nekomerčnými subjektmi určených výhradne na sociálnu asistenciu a pomoc, zdravotnú, kultúrnu, vzdelávaciu, rekreačnú, ubytovaciu, športovú a náboženskú činnosť [článok 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504 z 30. decembra 1992];

b) zníženie dane z príjmu právnických osôb o 50 % pre subjekty uvedené v článku 6 prezidentskej vyhlášky č. 601 z 29. septembra 1973 – najmä pre organizácie sociálnej starostlivosti, neziskové vzdelávacie a výskumné orgány a charitatívne a vzdelávacie inštitúcie (vrátane cirkevných inštitúcií). Toto ustanovenie takisto zahŕňa subjekty zaoberajúce sa sociálnym bývaním a kultúrne nadácie a združenia.

(2) Komisia na základe sťažností prijatých v súvislosti s uvedeným oslobodením od ICI zaslala 5. mája 2006 talianskym orgánom prvú žiadosť o informácie. V súvislosti s informáciami, ktoré zaslalo Taliansko 6. júna 2006, a po nadobudnutí účinnosti niektorých zmien a doplnení právnych predpisov týkajúcich sa ICI Komisia informovala navrhovateľov listom z 8. augusta 2006, že na základe predbežnej analýzy neexistujú dôvody na vykonanie zisťovania.

(3) Navrhovatelia však listom z 24. októbra 2006 opätovne zdôrazňovali, že oslobodenie od ICI pre nekomerčné subjekty bolo v rozpore s článkom 107 ods. 1 zmluvy. Komisia ich listom zo 14. novembra 2006 informovala, že na základe dostupných informácií neexistujú dôvody na ďalšie zisťovanie vo veci oslobodenia od ICI.

(4) Komisii boli v januári a septembri 2007 doručené ďalšie listy od navrhovateľov týkajúce sa oslobodenia od ICI. Navrhovatelia v liste z 12. septembra 2007 upriamili pozornosť Komisie na článok 149 zákona o dani z príjmu („*Testo Unico delle Imposte sui Redditi*“, ďalej len „TUIR“) schváleného prezidentskou vyhláškou č. 917 z 22. decembra 1986. Podľa ich názoru sa uvedeným článkom poskytovalo zvýhodnené daňové zaobchádzanie len cirkevným inštitúciám a amatérskym športovým klubom.

(5) Komisia požiadala 5. novembra 2007 talianske orgány a navrhovateľov, aby poskytli ďalšie informácie o všetkých údajných zvýhodňujúcich ustanoveniach citovaných navrhovateľmi. Talianske orgány poskytli požadované informácie listami z 3. decembra 2007 a 30. apríla 2008. Navrhovatelia predložili doplňujúce informácie listom z 21. mája 2008.

(6) Navrhovatelia zaslali 20. októbra 2008 formálnu výzvu (článok 265 zmluvy), v ktorej požiadali Komisiu, aby začala konanie vo veci formálneho zisťovania a aby prijala formálne rozhodnutie týkajúce sa ich sťažností.

[1] Ú. v. EÚ C 348, 21.12.2010, s. 17.

(7) Komisia zaslala talianskym orgánom 24. novembra 2008 ďalšiu žiadosť o informácie, na ktorú reagovali listom z 8. decembra 2008.

(8) Komisia listom z 19. decembra 2008 informovala navrhovateľov, že na základe predbežnej analýzy zastáva názor, že opatrenia zrejme nepredstavujú štátnu pomoc, a preto nie je potrebné začať zisťovanie.

(9) Talianske ministerstvo financií vydalo 26. januára 2009 „*Circolare 2/DF*“ (ďalej len „obežník“) na účel podrobnejšieho objasnenia rozsahu pôsobnosti oslobodenia od ICI pre nekomerčné subjekty. Navrhovatelia písomne reagovali 2. marca 2009 a vyjadrili Komisii svoju nespokojnosť s platnými právnymi predpismi a kritizovali obežník.

(10) Navrhovatelia e-mailom z 11. januára 2010 opätovne žiadali Komisiu o začatie konania vo veci formálneho zisťovania, aj pokiaľ ide o obsah obežníka. Komisia po zohľadnení obežníka zaslala 15. februára 2010 navrhovateľom list, v ktorom potvrdila odôvodnenie uvedené v ich liste z 19. decembra 2008.

(11) Dvaja navrhovatelia samostatne podali na Všeobecnom súde 26. apríla 2010 návrh na zrušenie listu Komisie z 15. februára 2010 ([2]). Súd na žiadosť žiadateľov nariadil 18. novembra 2010 odstrániť vec z registra ([3]).

(12) Komisia rozhodnutím z 12. októbra 2010 (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“) začala konanie vo veci formálneho zisťovania, ako sa stanovuje v článku 108 ods. 2 zmluvy, v súvislosti s oslobodením od obecnej dane z nehnuteľnosti v prípadoch nehnuteľností užívaných nekomerčnými subjektmi na osobitné účely a so zreteľom na článok 149 ods. 4 TUIR ([4]). Rozhodnutie o začatí konania bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* ([5]) 21. decembra 2010, pričom zainteresované strany boli vyzvané, aby predložili svoje pripomienky.

(13) Talianske orgány požiadali listom z 10. novembra 2010 Komisiu o kópie listov, ktoré navrhovatelia zaslali v rokoch 2006 až 2010. Tieto kópie boli Taliansku zaslané 2. decembra 2010.

(14) Komisii boli v období od 21. januára do 4. apríla 2011 doručené pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania od 80 zainteresovaných strán, ktoré sú uvedené v prílohe 1 k tomuto rozhodnutiu.

(15) Komisii boli listom z 2. marca 2011 doručené pripomienky Talianska týkajúce sa rozhodnutia o začatí konania. Komisia zaslala talianskym orgánom pripomienky tretích strán, pričom talianske orgány predložili svoje reakcie 10. júna 2011.

(16) Dňa 19. júla 2011 sa uskutočnilo technické zasadnutie medzi talianskymi orgánmi a Komisiou.

(17) Taliansko informovalo listom z 15. februára 2012 Komisiu o svojom zámere prijať nové právne predpisy týkajúce sa obecnej dane z nehnuteľnosti a oznámilo, že ICI bola od 1. januára 2012 nahradená daňou *Imposta Municipale Propria* (ďalej len „IMU“).

(18) Komisia zaslala 16. mája 2012 talianskym orgánom žiadosť o informácie so zreteľom na skutočnosť, že Taliansko prijalo zákon č. 27 z 24. marca 2012, v ktorom sa nachádzali nové ustanovenia týkajúce sa oslobodenia od IMU pre nekomerčné subjekty vykonávajúce osobitné činnosti, ale ostalo v ňom niekoľko aspektov, ktoré mali byť vymedzené v budúcich vykonávacích právnych predpisoch.

([2]) Pozri rozsudok vo veci T-192/10, *Ferracci/Komisia* (Ú. v. EÚ C 179, 3.7.2010, s. 45), a rozsudok vo veci T-193/10, *Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia* (Ú. v. EÚ C 179, 3.7.2010, s. 46).

([3]) Ú. v. EÚ C 30, 29.1.2011, s. 57.

([4]) V rozhodnutí o začatí konania Komisia dospela k názoru, že zníženie dane z príjmu právnických osôb o 50 % podľa článku 6 prezidentského dekrétu č. 601/73 by mohlo predstavovať existujúcu pomoc (bod 18), a uviedla, že sa bude zaoberať týmto opatrením v samostatnom konaní týkajúcom sa existujúcej pomoci, ktoré bolo následne začaté vo februári 2011. Subjekty uvedené v článku 6 vyhlášky č. 601/73 sú: a) organizácie a zariadenia poskytujúce sociálnu pomoc, občianske spoločnosti vzájomnej pomoci, nemocničné zariadenia, organizácie sociálnej starostlivosti a charitatívne organizácie; b) vzdelávacie ustanovizne a neziskové študijné a experimentálne ustanovizne vo verejnom záujme; vedecké ústavy, akadémie, historické, literárne, a vedecké nadácie a združenia, ktoré majú výhradne kultúrne ciele; c) organizácie, ktorých ciele sú spojené s charitatívnymi a vzdelávacími cieľmi, a ca) inštitúcie zaoberajúce sa sociálnym bývaním a ich združenia.

([5]) Pozri poznámku pod čiarou č. 1.

(19) Komisii boli 27. júna 2012 doručené ďalšie informácie od navrhovateľov vrátane pripomienok k novým právnym predpisom týkajúcim sa IMU. Tieto pripomienky boli 6. júla 2012 zaslané Taliansku na pripomienkovanie.

(20) Taliansko predložilo listom z 5. septembra 2012 Komisii požadované informácie a aj svoje pripomienky k pripomienkam tretích strán, ktoré mu boli doručené 6. júla 2012.

(21) Talianske orgány následne zaslali listom z 21. novembra 2012 Komisii kópiu vykonávacieho nariadenia týkajúceho sa IMU, ktoré bolo prijaté 19. novembra 2012.

2. OPIS OPATRENÍ

2.1. Oslobodenie od obecnej dane z nehnuteľnosti pre nekomerčné subjekty

(22) Talianske orgány zaviedli v roku 1992 obecnú daň z nehnuteľnosti (ICI). Ako sa ustanovuje v legislatívnej vyhláške č. 504 z 30. decembra 1992, uvedená daň sa vzťahovala na všetky fyzické a právnické osoby, ktoré vlastnili nehnuteľnosť (z dôvodov vlastníctva, užívacieho práva, používania, držby alebo prenájmu). Daň sa vzťahovala na osoby s pobytom aj bez pobytu bez ohľadu na účel používania nehnuteľnosti a bola vypočítaná na základe katastrálnej hodnoty.

(23) Podľa článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 boli od ICI oslobodené nehnuteľnosti užívané nekomerčnými subjektmi výhradne na účel sociálnej asistencie a pomoci, zdravotných, vzdelávacích a ubytovacích služieb a kultúrnych, rekreačných, športových a náboženských činností.

(24) Podľa článku 7 ods. 2a legislatívnej vyhlášky č. 203 z 30. septembra 2005 ([6]) sa výnimka ustanovená článkom 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 vzťahovala na činnosti, ktoré sú v ňom uvedené, aj keď boli komerčného charakteru. Podľa článku 39 legislatívnej vyhlášky č. 223 zo 4. júla 2006 ([7]) táto výnimka platila len v prípade, že predmetné činnosti neboli výhradne komerčného charakteru.

([6]) Zmenená na zákon č. 248 z 2. decembra 2005.
([7]) Zmenená na zákon č. 248 zo 4. augusta 2006.

(25) Talianske orgány vysvetlili, že oslobodenie od obecnej dane z nehnuteľnosti ustanovené článkom 7 ods. 1 písm. i) sa uplatňovalo len v prípade, ak boli splnené dve kumulatívne podmienky:

i) nehnuteľnosť musia užívať nekomerčné subjekty ([8]). V zákone sú nekomerčné subjekty vymedzené ako verejné a súkromné subjekty, ktoré nie sú spoločnosti a ktorých činnosti nie sú výhradne alebo hlavne komerčné;

ii) nehnuteľnosť musí byť používaná výhradne na činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i).

(26) V obežníku 2/DF z 26. januára 2009 talianske orgány objasnili, ktoré subjekty možno považovať za nekomerčné a aké charakteristiky musia mať činnosti vykonávané týmito subjektmi, aby mali nárok na oslobodenie.

(27) V obežníku sa uvádzalo, že nekomerčné subjekty môžu byť verejné aj súkromné. Za verejné nekomerčné subjekty sa považovali konkrétne tieto: štát, regióny, provincie, obce, obchodné komory, zdravotnícke zariadenia, verejné orgány založené výhradne na účely pomoci, asistencie a zdravia, nehospodárske verejné subjekty, orgány pomoci a asistencie, univerzity a výskumné inštitúcie a osobitné orgány verejnej služby (bývalé „IPAB“). Medzi súkromné nekomerčné orgány uvedené v obežníku patria: združenia, nadácie, výbory, mimovládne organizácie, amatérske športové kluby, organizácie dobrovoľnej služby, orgány klasifikované na daňové účely ako neziskové organizácie („ONLUS“) a cirkevné orgány, ktoré patria ku katolíckej cirkvi a iným náboženským skupinám.

(28) V obežníku bolo takisto spresnené, že činnosti vykonávané v nehnuteľnosti a oslobodené od ICI by nemali byť dostupné na trhu ([9]), to znamená, že by mali byť vykonávané na uspokojovanie sociálnych potrieb, ktoré neboli vždy plnené verejnými štruktúrami alebo súkromnými komerčnými prevádzkovateľmi.

([8]) V článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívneho nariadenia č. 504/92 sa konkrétne odkazuje na subjekty vymedzené v článku 87 ods. 1 písm. c) [teraz článok 73] prezidentskej vyhlášky č. 917/86. Vymedzenie nekomerčných subjektov sa nachádza v druhom uvedenom ustanovení.
([9]) Pozri obežník, bod 5.

(29) Obežník obsahoval niekoľko kritérií pre každú z činností uvedených v článku 7 ods. 1 písm. i), vďaka čomu bolo možné stanoviť, v ktorom prípade by sa jednotlivé činnosti mali považovať za činnosti nie výhradne komerčného charakteru ([10]).

(30) ICI bola nahradená daňou IMU 1. januára 2012. Pravidlá týkajúce sa obecnej dane z nehnuteľnosti pre nekomerčné subjekty boli takisto zmenené a doplnené počas roku 2012, ako sa uvádza v oddiele 5.

2.2. **Článok 149 zákona o dani z príjmu**

(31) Článok 149 sa nachádza v hlave II kapitole III zákona o dani z príjmu (TUIR). V hlave II sa ustanovujú pravidlá o dani z príjmu právnických osôb a v kapitole III sa ustanovujú daňové ustanovenia, ktoré sa vzťahujú na nekomerčné subjekty, ako napríklad pravidlá výpočtu základu dane a pravidlá týkajúce sa daňových sadzieb ([11]). V článku 149 sa určujú podmienky, ktorými sa môže iniciovať strata „nekomerčného postavenia“ subjektu.

(32) V článku 149 ods. 1 TUIR sa najmä ustanovuje, že nekomerčný orgán stratí uvedené postavenie, ak vykonáva najmä komerčné činnosti počas celého daňového obdobia.

(33) V článku 149 ods. 2 TUIR sa „komerčné postavenie“ subjektu vymedzuje z toho hľadiska, že viac príjmov pochádza z komerčných činností ako z inštitucionálnych tržieb, a z hľadiska vyššej hodnoty dlhodobého majetku súvisiaceho s komerčnými činnosťami ako s inými činnosťami ([12]). Právna forma, ktorú si zvolili príslušné subjekty, nemá vplyv na stratu ich „nekomerčného postavenia“.

(34) V článku 149 ods. 4 TUIR sa stanovuje, že uvedené ustanovenia (t. j. článok 149 ods. 1 a 2 TUIR) sa nevzťahujú na cirkevné orgány, ktoré získali občianskoprávne postavenie, alebo na amatérske športové kluby.

3. **DÔVODY NA ZAČATIE KONANIA VO VECI FORMÁLNEHO ZISŤOVANIA**

(35) Komisia začala konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúceho sa oslobodenia od obecnej dane z nehnuteľnosti (oslobodenie od ICI) v prípadoch nehnuteľností užívaných nekomerčnými subjektmi na osobitné účely, pretože sa zdá, že spĺňa podmienky štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy. Komisia takisto začala konanie vo veci formálneho zisťovania týkajúce sa článku 149 ods. 4 TUIR, podľa ktorého sa ustanovenia týkajúce sa straty nekomerčného postavenia nevzťahujú na cirkevné orgány a amatérske športové kluby.

(36) S cieľom posúdiť, či príslušné opatrenia boli selektívne, Komisia v súlade s ustálenou judikatúrou ([13]) najskôr určila referenčný daňový systém pre každé opatrenie a potom zvážila, či sa opatrenie odchýlilo od uvedeného systému a ak áno, či to bolo odôvodnené z hľadiska charakteru a všeobecnej štruktúry daňového systému.

([10]) Ako bolo už napríklad uvedené v rozhodnutí o začatí konania, podľa obežníka je v oblastiach zdravotných a sociálnych činností potrebná dohoda s verejnými orgánmi. Pokiaľ ide o vzdelávanie, podľa obežníka je zrejme potrebný súlad s povinnými základnými zásadami, aby mohla byť služba považovaná za porovnateľnú s verejným systémom, a takisto sa vyžaduje, aby prevádzkové prebytky boli opätovne investované do samotnej vzdelávacej činnosti. Pokiaľ ide o kiná, obežníkom sa od prevádzkovateľov vyžaduje, aby sa obmedzili na konkrétne segmenty trhu (filmy kultúrneho záujmu, filmy, ktoré získali osvedčenie o kvalite, filmy pre deti) v prípade, že chcú dosiahnuť oslobodenie od dane. To isté platí všeobecne pre ubytovacie služby, ktoré musia účtovať nižšie ceny ako trhovú cenu a nesmú byť prevádzkované ako bežné hotely.

([11]) Pozri článok 143 a nasl. TUIR. Celkový príjem nekomerčných subjektov sa všeobecne skladá z príjmu z nehnuteľnosti a kapitálového príjmu a iných zdrojov príjmu (článok 143 TUIR). Za predpokladu, že sú splnené konkrétne podmienky, si nekomerčné subjekty môžu zvoliť zjednodušené systémy na určenie príjmu (článok 145 TUIR).

([12]) Na účel posúdenia podľa článku 149 ods. 2 TUIR môžu byť použité tieto faktory: viac čistého dlhodobého majetku súvisiaceho s hospodárskymi činnosťami v porovnaní s inými činnosťami; viac tržieb z komerčných činností v porovnaní s „bežnou hodnotou“ dodávok alebo služieb súvisiacich s inštitucionálnymi činnosťami; viac príjmov z komerčných činností v porovnaní s tržbami z inštitucionálnych činností (ako napríklad príspevky, granty, dary a členské príspevky).

([13]) Pozri okrem iného rozsudok z roku 2006 vo veci C-88/03, *Portugalsko/Komisia*, Zb. s. I-7115, bod 56, a rozsudok z roku 2008 vo veci C-487/06 P, *British Aggregates*, Zb. s. I-10505, body 81 – 83.

(37) Pokiaľ ide o oslobodenie od ICI, Komisia dospela k záveru, že referenčným systémom na posúdenie príslušného opatrenia je samotná ICI. Udelením výnimky nekomerčným subjektom, ktoré užívajú svoje nehnuteľnosti na osobitné činnosti, v rámci ktorých sa niektoré javia ako hospodárske, sa opatrenie odchýlilo od referenčného systému (podľa ktorého každá právnická osoba, ktorá vlastní nehnuteľnosť, musí platiť príslušnú obecnú daň bez ohľadu na to, na aký účel bola využívaná). Udelenie výnimky výhradne nekomerčným subjektom, ktoré vykonávali osobitné činnosti s určitou sociálnou hodnotou, nebolo považované za odôvodnené z hľadiska charakteru a všeobecnej štruktúry talianskeho systému obecnej dane z nehnuteľnosti.

(38) Pokiaľ ide o článok 149 ods. 4 TUIR, Komisia určila ako referenčný systém daní z príjmu. Komisia dospela k záveru, že opatrenie bolo na prvý pohľad selektívne, keďže zjavne umožňovalo – ale len cirkevným orgánom a amatérskym športovým klubom – zachovať si nekomerčné postavenie, aj keď už neboli považované za nekomerčné subjekty. Toto opatrenie nemohlo byť odôvodnené podľa základných zásad talianskeho daňového systému.

(39) Talianske orgány neposkytli informácie, ktorými by sa preukázalo, že dané opatrenia by spĺňali podmienky judikatúry *Altmark* ([14]). Vzhľadom na to, že ostatné kritériá v článku 107 ods. 1 zmluvy boli zjavne splnené, zdá sa, že opatrenia predstavovali štátnu pomoc.

(40) Pokiaľ ide o zlučiteľnosť, zdá sa, že článok 107 ods. 2 zmluvy sa nevzťahuje na dané opatrenia. Okrem toho sa zdalo, že neplatila žiadna z výnimiek podľa článku 107 ods. 3, okrem článku 107 ods. 3 písm. d) o podpore kultúry a zachovaní kultúrneho dedičstva. Pokiaľ ide o oslobodenie od ICI, Komisia sa skutočne domnievala, že táto výnimka sa mohla vzťahovať na osobitné činnosti vykonávané nekomerčnými subjektmi, ktoré vykonávali výhradne vzdelávacie, kultúrne a rekreačné činnosti. Komisia nakoniec nevylúčila možnosť, že určité činnosti možno klasifikovať ako služby všeobecného hospodárskeho záujmu v súlade s článkom 106 ods. 2 zmluvy. Talianske orgány však nepredložili žiadne informácie, na základe ktorých by bolo možné posúdiť zlučiteľnosť daných opatrení s vnútorným trhom.

([14]) Rozsudok z roku 2003 vo veci C-280/00, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, Zb. s. I-7747.

(41) Komisia v dôsledku toho pochybovala o zlučiteľnosti opatrení s vnútorným trhom a v súlade s článkom 4 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 stanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES ([15]) rozhodla o začatí konania vo veci formálneho zisťovania a vyzvala Taliansko a zainteresované strany, aby predložili svoje pripomienky.

(42) Podľa názoru Komisie mohli byť oslobodenie od ICI a aj článok 149 ods. 4 TUIR klasifikované ako nová pomoc. ICI, ktorá sa vyrubovala ročne, bola v skutočnosti zavedená v roku 1992 a príslušná daňová výnimka nebola Komisii oznámená a Komisia ju ani iným spôsobom neschválila. Výnimka sa vzťahovala na širokú škálu činností, ktoré neboli pri zavedení ICI uzatvorené pred hospodárskou súťažou. Z tohto dôvodu sa musela každá odchýlka od bežných pravidiel tohto daňového režimu považovať za novú pomoc, keďže sa zdalo, že sú splnené požiadavky článku 107 ods. 1 zmluvy. Podobne bol v roku 1998 zavedený článok 149 TUIR ([16]) a nebol Komisii oznámený a Komisia ho ani iným spôsobom neschválila. Z tohto dôvodu by sa mala výnimka stanovená týmto opatrením považovať za novú pomoc, keďže sa zdá, že boli splnené požiadavky článku 107 ods. 1 zmluvy.

4. PRIPOMIENKY TALIANSKYCH ORGÁNOV A ZAINTERESOVANÝCH TRETÍCH STRÁN

(43) V súlade s článkom 20 ods. 2 nariadenia (ES) č. 659/1999 a v nadväznosti na výzvu uverejnenú v *Úradnom vestníku Európskej únie* ([17]) Komisia prijala pripomienky od talianskych orgánov a od 80 zainteresovaných tretích strán.

(44) Možno zhrnúť, že talianske orgány zastávajú názor, že subjekty, ktoré mali výhody z oslobodenia od ICI, neboli „podnikmi“ v zmysle práva Únie. V každom prípade činnosti vykonávané týmito subjektmi mali významnú verejnú a sociálnu funkciu. Z toho dôvodu bolo v súlade s charakterom a štruktúrou daňového systému poskytovať rozdielne daňové zaobchádzanie pre čisto hospodárske činnosti na jednej strane a sociálnu asistenciu

([15]) Ú. v. ES L 83, 27.3.1999, s. 1.
([16]) Bývalý článok 111a TUIR.
([17]) Pozri poznámku pod čiarou č. 1.

a charitatívne, solidárne a náboženské činnosti na druhej strane. Talianske orgány takisto nesúhlasili s tým, že opatrenie ICI je klasifikované ako nová pomoc. Podľa nich by malo byť opatrenie posúdené z hľadiska kontinuity, ktorá sa ním zabezpečovala v súlade s predchádzajúcimi daňami z nehnuteľnosti (ktoré boli platné už pred nadobudnutím účinnosti Zmluvy o EHS). Okrem toho sa malo na základe zamietavých listov odoslaných navrhovateľom opatrenie považovať za schválené Komisiou. Komisia v každom prípade v súvislosti s opatrením vyvolala na strane príjemcov legitímnu dôveru na základe reakcie na otázku parlamentu na písomné zodpovedanie a tiež preto, že informovala navrhovateľov o svojom predbežnom stanovisku, o ktorom boli neformálne informované aj talianske orgány.

(45) Pokiaľ ide o článok 149 ods. 4 TUIR, talianske orgány tvrdia, že napriek možnému výkladu jeho znenia cirkevné orgány a amatérske športové kluby môžu stratiť svoje nekomerčné postavenie. V tom prípade by uvedené subjekty už nemali výhodu v podobe daňovej úľavy.

(46) Z 80 zainteresovaných tretích strán súhlasí 78 z nich (ďalej len „78 zainteresovaných strán“) s názormi talianskych orgánov, pričom dve tretie strany (ďalej len „dve zainteresované strany“ alebo „navrhovatelia“) z pôvodných navrhovateľov sa domnievajú, že ICI a aj článok 149 ods. 4 TUIR predstavujú nezákonné opatrenia štátnej pomoci, ktoré sú nezlučiteľné s vnútorným trhom. Argumenty 78 zainteresovaných strán budú zodpovedajúcim spôsobom prezentované spolu so stanoviskom talianskych orgánov a argumenty navrhovateľov budú riešené samostatne.

4.1. **Pripomienky talianskych orgánov a 78 zainteresovaných strán**

4.1.1. *ICI: osobitné činnosti vykonávané nekomerčnými subjektmi nemožno považovať za hospodárske činnosti*

(47) Talianske orgány spolu so 78 zainteresovanými stranami tvrdia, že osobitné činnosti vykonávané nekomerčnými subjektmi, ktoré využívajú oslobodenie od ICI, nemožno považovať za hospodárske činnosti Argumentujú, že tieto činnosti – zamerané najmä na veľmi špecifické kategórie príjemcov – nepredstavujú na trhu ponuku tovarov alebo služieb, a z toho dôvodu nie sú v hospodárskej súťaži s činnosťami vykonanými komerčnými podnikmi. Tieto nekomerčné subjekty, ktoré fungujú v sektoroch verejného záujmu, sa preto nemôžu považovať za podniky, čo je základná podmienka pre uplatňovanie článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

(48) Podľa talianskych orgánov a niekoľkých zo 78 zainteresovaných strán majú vo väčšine prípadov tieto činnosti špecifické vlastnosti. Sú napríklad vykonávané vo verejnom záujme alebo na účel solidarity, bezodplatne alebo za znížené poplatky. So zreteľom na osobitné znaky a konkrétne účely daných nekomerčných subjektov ich nie je možné klasifikovať ako podniky.

4.1.2. *ICI: opatrenie je odôvodnené štruktúrou talianskeho daňového systému*

(49) Talianske orgány a 78 zainteresovaných strán sa domnieva, že oslobodenie od ICI nepredstavuje odchýlku od všeobecného daňového systému, ale predstavuje len uplatňovanie hlavných zásad uvedeného systému.

(50) Trvajú na tom, že je v súlade so štruktúrou talianskeho daňového systému mať rozdielne daňové zaobchádzanie pre hospodárske a ziskové činnosti na jednej strane a pre asistenčné, charitatívne, náboženské a podobné činnosti vykonávané subjektmi s konkrétnymi cieľmi na druhej strane ([18]). Tieto posledné uvedené činnosti sú založené na zásade solidarity, ktorá je zásadná pre vnútroštátne právo, ako aj pre právo Únie. Zákonodarcovia týmto rozdelením jednoducho chceli zohľadniť rôzne právne a vecné situácie subjektov, ktoré vykonávajú uvedené činnosti verejného záujmu s vysokou sociálnou hodnotou.

(51) Okrem toho je na členskom štáte, aby vymedzil, ktoré činnosti sú vo verejnom záujme. Jediné obmedzenie je pre členský štát skutočnosť, že rozdielne daňové zaobchádzanie musí byť súdržné, to znamená, že musí byť v súlade so štruktúrou daňového systému ako celku a musí byť zriadený aj primeraný systém kontrol. V prípade daného oslobodenia od ICI sú splnené obe podmienky.

([18]) Dané subjekty okrem toho pôsobia v obmedzených geografických oblastiach (na miestnej úrovni) a ich činnosti sú zamerané na konkrétne kategórie užívateľov/príjemcov.

(52) Odôvodnenie oslobodenia od ICI je založené na článkoch 2 a 3 talianskej ústavy, ktorými sa vyžaduje splnenie povinností politickej, hospodárskej a spoločenskej solidarity voči občanom, a na článku 38, ktorým sa stanovuje právo na sociálnu pomoc pre ľudí bez potrebných finančných prostriedkov na pokrytie nákladov na existenčné minimum. Treba takisto poznamenať, že nekomerčné subjekty pomáhajú štátu pri vykonávaní osobitných úloh týkajúcich sa sociálnych záležitostí. Štát vždy uznával osobitnú úlohu týchto subjektov, keďže si je vedomý skutočnosti, že by bolo nemožné, aby sám poskytoval asistenčné, zdravotnícke, kultúrne, vzdelávacie a športové služby.

(53) Talianske orgány pripomenuli, ako sa uvádza v obežníku, že na získanie nároku na oslobodenie od ICI museli byť splnené dve kumulatívne podmienky opísané v odôvodnení 25 (subjektívna a objektívna požiadavka).

(54) Pokiaľ ide o subjektívnu požiadavku (t. j. byť nekomerčným subjektom) a konkrétnejšie o náboženské orgány, talianske orgány zdôraznili, že kategória nekomerčných subjektov zahŕňa cirkevné inštitúcie s občianskoprávnym postavením, ktoré patria buď ku katolíckej cirkvi, alebo k iným náboženským skupinám ([19]).

(55) Pokiaľ ide o objektívnu požiadavku (t. j. vykonávanie jednej z činností uvedených v právnych predpisoch), talianske orgáne zdôraznili, že taliansky kasačný súd opakovane konštatoval, že na účely udelenia oslobodenia od ICI je dôležité zvážiť činnosť, ktorá sa skutočne vykonáva v nehnuteľnosti. To znamená preskúmať, či sa táto činnosť aj napriek tomu, že je zahrnutá v zozname oslobodených činností, nevykonáva v skutočnosti na komerčnom základe ([20]). Okrem toho, ako už uviedla Štátna rada ([21]), ak je len časť nehnuteľnosti (aj keď ide o najväčšiu časť) používaná na jeden z účelov povolených zákonom, obmedzujúci charakter výnimky je, že daňovú úľavu nemožno poskytovať na celú nehnuteľnosť.

4.1.3. *Označenie opatrenia za existujúcu pomoc*

(56) Podľa talianskych orgánov ICI predstavuje logický právny postup od skorších daní z nehnuteľnosti, s ktorými zabezpečuje formálnu a vecnú kontinuitu. Oslobodenie nehnuteľností používaných na osobitné činnosti s vysokou sociálnou hodnotou bolo vždy kľúčovým prvkom všetkých právnych predpisov v oblasti nehnuteľností od roku 1931, dávno pred nadobudnutím účinnosti Zmluvy o EHP.

(57) Talianske orgány spolu so 78 zainteresovanými stranami takisto zastávajú názor, že Komisia mala schváliť oslobodenie od ICI na základe zamietavých listov odoslaných navrhovateľom, o ktorých bolo Taliansko informované.

(58) Z týchto dôvodov by malo byť oslobodenie od ICI – v prípade považovania za pomoc – považované za existujúcu pomoc.

4.1.4. *Zlučiteľnosť*

(59) Talianske orgány sa rozhodli nepredložiť žiadne pripomienky k možnej zlučiteľnosti opatrení v súlade s článkom 107 ods. 2 a 3 zmluvy alebo ich možného označenia ako služieb všeobecného hospodárskeho záujmu podľa článku 106 ods. 2 a judikatúry *Altmark*.

(60) Niektoré zo 78 zainteresovaných strán trvajú na tom, že oslobodenie od ICI je zlučiteľné s článkami 106 ods. 2 a 107 ods. 3 písm. c) zmluvy, keďže opatrenie je potrebné na vykonávanie sociálne užitočných činností založených na zásade solidarity. Výnimka okrem toho významne nenarúša hospodársku súťaž a významným spôsobom neovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

4.1.5. *Legitímna dôvera*

(61) Talianske orgány argumentujú, že odpovede Komisie navrhovateľom týkajúce sa oslobodenia od ICI, o ktorých bolo Taliansko neoficiálne informované, vyvolali legitímnu dôveru na strane nekomerčných subjektov, pokiaľ ide o zlučiteľnosť oslobodenia od ICI s právnymi predpismi Únie.

(62) Takisto trvajú na tom, že odpoveď Komisie na otázku parlamentu na písomné zodpovedanie z roku 2009 o daňovom zaobchádzaní s nekomerčnými subjektmi viedla k legitímnej dôvere ([22]).

([19]) Podľa talianskeho práva sa na daňové účely považujú všetky náboženské ciele za rovnocenné s charitatívnymi a vzdelávacími cieľmi, a to pre všetky náboženstvá akceptované štátom vrátane katolíckej cirkvi.

([20]) Pozri rozsudky č. 20776 z 26. októbra 2005, č. 23703 z 15. novembra 2007, č. 5485 z 29. februára 2008 a č. 19731 zo 17. septembra 2010. Pozri aj rozsudok č. 8495 z 9. apríla 2010.

([21]) Pozri stanovisko č. 266 z 18. júna 1996.

([22]) Otázka na písomné zodpovedanie E-177/2009 (Ú. v. EÚ C 189, 13.7.2010).

(63) Z toho vyplýva, že ak Komisia považovala opatrenie za neoprávnenú a nezlučiteľnú pomoc bez toho, že by súhlasila s jej kvalifikáciou ako existujúcej pomoci, nemala by nariaďovať vymáhanie pomoci v súlade s článkom 14 ods. 1 nariadenia (ES) č. 659/1999.

(64) Podľa niektorých tretích strán by vymáhanie nemalo v žiadnom prípade byť nariadené so zreteľom na článok 149 ods. 4 TUIR, keďže by bolo pre vnútroštátne orgány veľmi náročné a zaťažujúce vyčísliť hypotetickú získanú výhodu.

4.1.6. *Článok 149 TUIR*

(65) Talianske orgány vo svojich pripomienkach uviedli podrobný opis osobitných daňových pravidiel, ktoré sa vzťahujú na nekomerčné subjekty vrátane cirkevných orgánov a amatérskych športových klubov. Talianske orgány zdôrazňujú, že v článku 149 ods. 2 TUIR sa stanovuje neúplný zoznam parametrov, ktoré sa môžu zohľadniť ([23]) s cieľom klasifikovať subjekt ako komerčnú organizáciu. Aj keď je splnená jedna alebo viac z týchto podmienok, nekomerčný subjekt nestratí automaticky nekomerčné postavenie (keďže tieto parametre nemožno považovať za právne domnienky). Skutočnosť, že tieto požiadavky sú splnené, by len naznačovala, že činnosti vykonávané subjektmi sú potenciálne prvotne komerčného charakteru.

(66) Ako sa uvádza v obežníku č. 124/E daňového úradu z 12. mája 1998, cirkevné orgány s občianskoprávnym postavením možno považovať za nekomerčné subjekty, ak má ich výhradný hlavný rozsah činností nekomerčný charakter.

(67) Z toho dôvodu sa podľa Talianska článkom 149 ods. 4 TUIR len vylučuje uplatňovanie osobitných parametrov týkajúcich sa času a obchodnej činnosti stanovených v článku 149 ods. 1 a 2 ([24]). V článku 149 sa nevylučuje možnosť straty nekomerčného postavenia cirkevných inštitúcií. V každom prípade podľa niektorých zo 78 zainteresovaných strán toto opatrenie nenaznačuje žiadny presun verejných zdrojov a neposkytuje sa ním žiadna výhoda.

([23]) Pozri poznámku pod čiarou č. 12.
([24]) Pozri odôvodnenia 31 a nasl.

(68) Talianske orgány vysvetlili, že opatrenie je zamerané na zachovanie výhradnej zodpovednosti, ktorú má CONI (Taliansky národný olympijský výbor) za amatérske športové kluby a ministerstvo vnútra za priznávanie a odoberanie občianskoprávneho postavenia cirkevným inštitúciám ([25]). Ak však počas daňovej kontroly týchto inštitúcií daňové úrady zistia, že vykonávajú najmä komerčné činnosti, bezodkladne informujú ministerstvo vnútra alebo CONI. Daňové úrady nariadia vymáhanie rozdielu v zdaňovaní od príslušného orgánu.

(69) Talianske orgány potvrdili, že boli vykonané kontroly cirkevných organizácií a aj amatérskych športových klubov. Pokiaľ ide o cirkevné inštitúcie, ministerstvo vnútra takisto vykonalo kontroly, ktoré patria do jeho právomoci, ale nenašlo žiadnu formu zneužitia.

4.2. **Pripomienky dvoch zainteresovaných strán**

(70) Dve zainteresované strany ([26]) vo svojich pripomienkach odkazujú na všetky dokumenty a pripomienky, ktoré už predložili Komisii počas správnych konaní pred rozhodnutím o začatí konania. Podľa nich sa týmito dokumentmi preukazuje, že cirkevné inštitúcie naozaj vykonávali hospodárske činnosti.

(71) Pokiaľ ide o oslobodenie od ICI, dve strany zdôraznili, že napadnuté opatrenie bolo zavedené Talianskom v roku 2005. Po nadobudnutí účinnosti legislatívnej vyhlášky č. 203/2005 sa oslobodenie od ICI vzťahovalo na nekomerčné subjekty vykonávajúce činnosti uvedené v právnych predpisoch, aj keď boli komerčného charakteru ([27]). Po zmenách zákona o ICI v roku 2006 sa oslobodenie od ICI začalo uplatňovať na tie isté činnosti za predpokladu, že neboli výhradne komerčné ([28]). Zmenami z roku 2006 sa však neodstránil charakter štátnej pomoci predmetného opatrenia.

([25]) Týmto sa takisto zaručuje dodržiavanie súladu s medzinárodnými dohodami podpísanými medzi Talianskom a Svätou stolicou, pokiaľ ide o cirkevné inštitúcie.
([26]) Z pôvodných navrhovateľov predložili pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania len Pietro Ferracci a Scuola Elementare Maria Montessori s.r.l.
([27]) Legislatívna vyhláška č. 203/2005 zmenená na zákon č. 248 z 2. decembra 2005.
([28]) Legislatívna vyhláška č. 223/2006 zmenená na zákon č. 248 zo 4. augusta 2006.

(72) Tým istým obežníkom sa poskytla selektívna výhoda pre subjekty, ktoré by mali byť v skutočnosti považované za podniky. V mnohých prípadoch možnosť poskytnúť oslobodenie od ICI pre činnosti opísané v obežníku závisí výhradne od skutočnosti, že subjekt nevytvára zisk. Na základe zásad stanovených v judikatúre EÚ však skutočnosť, že subjekt je neziskový, nie je relevantná na účely uplatňovania pravidiel štátnej pomoci. V obežníku sa preto nevyriešili otázky štátnej pomoci týkajúce sa oslobodenia od ICI, keďže toto oslobodenie sa naďalej vzťahovalo na nekomerčné subjekty vykonávajúce hospodársku činnosť, ale nie na subjekty, ktoré vykonávali tú istú činnosť, ale boli ziskové.

(73) Podľa navrhovateľov bolo v každom prípade prakticky nemožné získať konkrétne údaje o nehnuteľnostiach patriacich predmetným subjektom najmä z toho dôvodu, že tieto subjekty nemuseli nahlásiť nehnuteľnosť, ktorá bola oslobodená od ICI.

(74) Pokiaľ ide o článok 149 ods. 4 TUIR, navrhovatelia sa domnievajú, že v prípade cirkevných inštitúcií nie je možné, aby stratili svoje nekomerčné postavenie.

(75) Pokiaľ ide o oslobodenie od ICI a článok 149 ods. 4 TUIR, navrhovatelia súhlasia predbežnými závermi Komisie o prítomnosti štátnych zdrojov a existencii výhody a aj so závermi, pokiaľ ide o selektívnosť, narušenie hospodárskej súťaže a vplyv na obchod.

(76) V súvislosti so zlučiteľnosťou sporných opatrení navrhovatelia súhlasili s predbežným záverom Komisie, že články 107 ods. 2 a 107 ods. 3 písm. a), b) a c) zmluvy nie sú uplatniteľné. Nesúhlasia však s možnosťou uplatňovania oslobodenia podľa článku 107 ods. 3 písm. d) pre určité subjekty, ktoré vykonávajú výhradne vzdelávacie, kultúrne a rekreačné činnosti. Navrhovatelia sa takisto domnievajú, že podmienky judikatúry *Altmark* nie sú v tomto prípade splnené.

4.3. **Stanoviská talianskych orgánov k pripomienkam tretích strán**

(77) Talianske orgány odoslali svoje stanoviská k pripomienkam tretích strán listom z 10. júna 2011.

(78) Po prvé, aj za predpokladu, že určité činnosti vykonávané nekomerčnými subjektmi, ktoré využívajú oslobodenie, možno skutočne označiť za hospodárske činnosti, Komisia musí stále dokázať, že poskytnutá výhoda je selektívna a že nie je odôvodnená základe štruktúry talianskeho daňového systému.

(79) Po druhé, pokiaľ ide o všeobecné pripomienky k obežníku, talianske orgány sa domnievajú, že Komisia má preskúmať opatrenie, ktoré zahŕňa oslobodenie od dane. To znamená, že musí posúdiť výkladové kritériá právnych predpisov uvedených vnútroštátnymi orgánmi a aj existenciu primeraného systému kontrol.

(80) Najmä pokiaľ ide o údajné ťažkosti – uvedené navrhovateľmi – týkajúce sa zberu údajov o nehnuteľnostiach patriacich nekomerčným subjektom, talianske orgány zdôrazňujú, že požiadavka predložiť vyhlásenie o ICI bola zrušená v roku 2006. Talianske orgány takisto zdôrazňujú, že katastrálny systém a databázy o nehnuteľnostiach sú v súčasnosti v procese reorganizácie.

(81) Ako uznali aj samotní navrhovatelia, talianske orgány pripomínajú, že článok 149 ods. 4 TUIR nie je samostatné ustanovenie, ani nemá vecný rozsah pôsobnosti, ale ide o procedurálne ustanovenie, ktoré je relevantné výhradne z hľadiska kontrol.

5. **NOVÉ PRÁVNE PREDPISY TÝKAJÚCE SA OBECNEJ DANE Z NEHNUTEĽNOSTI**

5.1. **Opis nových právnych predpisov týkajúcich sa obecnej dane z nehnuteľnosti: IMU**

(82) V rámci takzvanej reformy fiškálneho federalizmu bolo v súlade s legislatívnou vyhláškou č. 23 z 14. marca 2011 rozhodnuté, že IMU nahradí ICI od 1. januára 2014. Prostredníctvom legislatívnej vyhlášky č. 201 zo 6. decembra 2011 zmenenej na zákon č. 214 z 22. decembra 2011 sa Taliansko rozhodlo presunúť zavedenie IMU na rok 2012.

(83) Všetky osoby, ktoré vlastnia nehnuteľnosť, podliehajú IMU. Základ dane je vypočítaný na základe hodnoty nehnuteľnosti, ktorá je stanovená použitím úradného odhadu príjmu z nehnuteľnosti a uplatnením kritérií uvedených v článku 5 legislatívnej vyhlášky o ICI (legislatívna vyhláška č. 504/92) spolu s kritériami stanovenými v legislatívnej vyhláške č. 201/2011. Násobitele, ktoré sa líšia v závislosti od katastrálnej kategórie nehnuteľnosti, sa vzťahujú na hodnotu stanovenú v súlade s uvedenými kritériami. Štandardná sadzba IMU je 0,76 %.

(84) Katastrálny systém má z toho dôvodu zásadný význam pre dane z nehnuteľností. Minimálna jednotka relevantná na katastrálne účely môže byť budova alebo časť budovy alebo súbor budov alebo oblasť za predpokladu, že sú samostatné z hľadiska funkcie a príjmov. V talianskom katastrálnom systéme, ktorý má byť zrevidovaný, sa určuje šesť kategórií nehnuteľností. Skupina A zahŕňa nehnuteľnosti na účel bývania alebo na podobné účely; skupina B zahŕňa nehnuteľnosti používané na kolektívne používanie, ako sú napríklad vysoké školy, nemocnice, verejné úrady, školy; skupina C zahŕňa nehnuteľnosti používané na bežné komerčné účely, ako sú napríklad obchody, predajne a budovy a priestory používané na športové činnosti; skupina D zahŕňa nehnuteľnosti na osobitné účely, ako sú napríklad hotely, divadlá, nemocnice a budovy a priestory používané na športové činnosti; skupina E zahŕňa nehnuteľnosti na osobitné účely, ako sú napríklad služby pozemnej, vodnej a leteckej dopravy, mýtne mosty, majáky a budovy na účely verejných bohoslužieb. Skupina F zahŕňa nehnuteľnosti zaregistrované vo fiktívnych kategóriách.

(85) S osobitným odkazom na novú IMU sa článkom 91a legislatívnej vyhlášky č. 1 z 24. januára 2012 zmenenej na zákon č. 27 z 24. marca 2012 zaviedlo niekoľko zmien v zdaňovaní nehnuteľností, ktoré patria nekomerčným subjektom vykonávajúcim osobitné činnosti. Prostredníctvom nového zákona sa najmä zrušila zmena z roku 2006, ktorou sa rozšíril rozsah pôsobnosti oslobodenia od ICI na nehnuteľnosti, v ktorých sa vykonávajú osobitné činnosti a ktoré boli „*nie výhradne komerčného charakteru*“ ([29]) (odsek 4) a ďalej bolo uvedené, že oslobodenie od IMU bolo obmedzené na činnosti uvedené v zákone ([30]) vykonávané nekomerčnými subjektmi na nekomerčnom základe (odsek 1). Legislatívnou vyhláškou č. 1/2012 boli takisto zavedené osobitné pravidlá s cieľom umožniť pomerné platby IMU v prípadoch, keď sa ten istý majetok používa na komerčné aj nekomerčné činnosti. V článku 91a ods. 2 sa najmä uvádza, že ak je majetok používaný na komerčné aj nekomerčné činnosti, od 1. januára 2013 sa bude oslobodenie vzťahovať len na tú časť majetku, v ktorej sa vykonávajú nekomerčné činnosti, pokiaľ je možné určiť časť majetku vyčlenenú výhradne na tieto činnosti. V prípadoch, keď nie je možné určiť tieto samostatné časti majetku, sa od 1. januára 2013 uplatňuje oslobodenie pomerne k nekomerčnému používaniu majetku, ako sa uvádza v osobitnom vyhlásení (článok 91a ods. 3). V legislatívnej vyhláške č. 1/2012 bolo vynechaných niekoľko aspektov, ktoré sa mali riešiť v budúcom vykonávacom nariadení, ktoré mal prijať minister hospodárstva a financií. Patria sem tieto aspekty: podmienky predkladania vyhlásenia; relevantné informácie na určenie pomerného použitia, a, na základe zmien zavedených legislatívnou vyhláškou č. 174/2012 ([31]), všeobecné a osobitné podmienky na to, aby bola činnosť označená ako vykonávaná na nekomerčnom základe.

(86) Minister hospodárstva a financií po prijatí kladného stanoviska a pripomienok vyjadrených Štátnou radou ([32]) prijal vyhláškou č. 200 z 19. novembra 2012 vykonávacie nariadenie IMU (ďalej len „nariadenie“) ([33]). Stanovilo sa v ňom, v ktorých prípadoch budú osobitné

([29]) Článok 7 ods. 2a legislatívnej vyhlášky č. 203/2005; článok 91a ods. 4 legislatívnej vyhlášky č. 1/2012.

([30]) Pozri článok 13 ods. 13 legislatívnej vyhlášky č. 201/2011 a takisto článok 9 ods. 8 legislatívnej vyhlášky č. 23/2011, v ktorej sa odkazuje na článok 7 ods. 1 písm. i) zákona o ICI. Pokiaľ ide o opis článku 7 ods. 1 písm. i) zákona o ICI, pozri odôvodnenie 23.

([31]) Pozri článok 9 ods. 6 legislatívnej vyhlášky č. 174 z 10. októbra 2012 zmenenej so zmenami a doplneniami na zákon č. 213 zo 7. decembra 2012 (úradný vestník č. 286 zo 7. decembra 2012).

([32]) Pozri stanovisko č. 4802/2012 vydané 13. novembra 2012 (vec č. 10380/2012).

([33]) Vyhláška č. 200 z 19. novembra 2012, uverejnená v úradnom vestníku č. 274 z 23. novembra 2012.

činnosti týkajúce sa oslobodenia od IMU, ako sa vymedzuje v samotnom nariadení, považované za vykonávané na „nekomerčnom základe“. Po prvé, všeobecnou požiadavkou je, že činnosti musia byť neziskové; okrem toho nesmú byť so zreteľom na ich charakter a v súlade s právom EÚ v hospodárskej súťaži s inými ziskovými účastníkmi trhu a musia dodržiavať zásady solidarity a subsidiarity ([34]). Okrem toho v súvislosti s nekomerčnými subjektmi (subjektívne požiadavky) a v súvislosti s osobitnými činnosťami, ktoré vykonávajú tieto subjekty (objektívne požiadavky), musia byť splnené dva súbežné súbory kritérií. Pokiaľ ide o subjektívne požiadavky, v nariadení sa stanovujú všeobecné podmienky, ktoré musia nekomerčné subjekty splniť, aby boli oprávnené na oslobodenie od IMU ([35]). V nariadení sa najmä uvádza, že v stanovách alebo štatútoch nekomerčných subjektov musí byť zahrnutý všeobecný zákaz rozdeľovania akéhokoľvek druhu ziskov, prevádzkových prebytkov, zdrojov a rezerv. Okrem toho musia byť akékoľvek zisky opätovne investované výhradne do činností, ktorými sa prispieva k inštitucionálnemu zámeru sociálnej solidarity. Ak nekomerčný subjekt ukončí svoju prevádzku, aktíva musia byť pridelené inému nekomerčnému subjektu, ktorý vykonáva podobnú činnosť. Pokiaľ ide o objektívne požiadavky ([36]), osobitné vlastnosti sú vymedzené pre rôzne druhy činnosti vymedzené v článku 1 ([37]). V prípade činnosti v oblasti sociálnej pomoci a zdravotníckej činnosti musia byť splnené dve alternatívne požiadavky: a) príjemca je akreditovaný štátom a uzavrel zmluvu alebo dohodu s verejnými orgánmi; činnosti sú časťou alebo doplnkom verejného systému a služby sú poskytované používateľom bezplatne alebo za sumu, ktorá predstavuje len príspevok na náklady za poskytovanie univerzálnej služby; b) ak subjekt nie je akreditovaný a neuzavrel zmluvu alebo dohodu, služby sú poskytované bezplatne alebo za symbolický poplatok, ktorý v žiadnom prípade nesmie prekročiť polovicu priemernej ceny za podobné činnosti v tej istej geografickej oblasti na konkurenčnom základe a zohľadní sa takisto neprítomnosť akéhokoľvek spojenia so skutočnými nákladmi na službu. V prípade vzdelávacích činností musia byť splnené tri kumulatívne požiadavky: a) činnosť musí byť porovnateľná s verejným vzdelávaním a škola musí uplatňovať politiku nediskriminačného zápisu; b) škola musí prijímať aj zdravotne postihnutých žiakov, uplatňovať kolektívne pracovné zmluvy, mať štruktúry, ktoré spĺňajú príslušné normy, a zverejňovať svoje účty; c) činnosť musí byť poskytovaná bezplatne alebo za symbolický poplatok, ktorý pokrýva len zlomok skutočných nákladov na službu, a to aj so zohľadnením neexistencie akéhokoľvek spojenia so skutočnými nákladmi na túto službu. V prípade ubytovacích služieb a kultúrnych, rekreačných a športových činností musí príjemca poskytovať služby bezplatne alebo za symbolický poplatok, ktorý v žiadnom prípade nesmie prekročiť polovicu priemernej ceny za podobné činnosti v tej istej geografickej oblasti a zohľadní sa takisto neprítomnosť akéhokoľvek spojenia so skutočnými nákladmi na službu.

([34]) Pozri článok 1 ods. 1 písm. p) nariadenia ministra hospodárstva a financií z 19. novembra 2012.

([35]) Článok 3 nariadenia ministra hospodárstva a financií z 19. novembra 2012.

([36]) Článok 4 nariadenia ministra hospodárstva a financií z 19. novembra 2012.

([37]) Ďalšie požiadavky sa nachádzajú vo vymedzeniach v článku 1 nariadenia. Najmä v súvislosti s ubytovacími službami sa v článku 1 ods. 1 písm. j) nariadenia uvádza, že len určité kategórie osôb budú mať k nim prístup a že otváracie hodiny nesmú byť nepretržité. Konkrétnejšie, pokiaľ ide o sociálne ubytovanie, v nariadení sa uvádza, že služby musia byť zamerané na osoby s dočasnými alebo trvalými osobitnými potrebami alebo osoby, ktoré sú znevýhodnené z dôvodu fyzických, psychologických, hospodárskych, sociálnych alebo rodinných podmienok. V každom prípade je oslobodenie vylúčené pre činnosti, ktoré sú vykonávané v hoteloch alebo podobných zariadeniach, ako sa vymedzuje v článku 9 vyhlášky 79 z 23. mája 2011. Pokiaľ ide o športové činnosti, v článku 1 ods. 1 písm. m) sa ustanovuje, že príslušné subjekty sú neziskové futbalové združenia pridružené k národným športovým federáciám alebo subjektom propagujúcim šport podľa článku 90 vyhlášky č. 289/2002.

5.2. **Pripomienky dvoch zainteresovaných strán v súvislosti so zákonom o IMU**

(87) Podľa dvoch strán sa článok 91a ods. 2 a 3 legislatívnej vyhlášky č. 1/2012 odchyľuje od bežných pravidiel týkajúcich sa zdaňovania nehnuteľností.

(88) Po prvé, dvaja navrhovatelia sa vo svojich pripomienkach zameriavajú najmä na článok 91a ods. 2, podľa ktorého, ak sa nehnuteľnosť používa na zmiešaný účel, sa oslobodenie od IMU vzťahuje len na tú časť majetku, v ktorej sa vykonávajú nekomerčné činnosti, ak je možné určiť tú časť, ktorá sa používa výhradne na tieto činnosti. Pre druhú časť nehnuteľnosti, ktorá je z hľadiska funkcie a príjmu samostatná, platí článok 2 ods. 41, 42 a 44 legislatívnej vyhlášky č. 262 z 24. novembra 2006. Týmito ustanoveniami sa riadi postup, ktorý sa vzťahuje na nehnuteľnosti v katastrálnej skupine E, ktorej úradný odhad príjmu musí byť preklasifikovaný alebo opätovne ocenený. Podľa tohto zákona nehnuteľnosť zaradená do skupiny E (nehnuteľnosť na osobitné účely) ([38]) naozaj nemôže zahŕňať budovy alebo časti budov s komerčným alebo priemyselným využitím alebo používaných na iné účely, ak sú samostatné z hľadiska funkcie a príjmu.

([38]) Pozri odôvodnenie 84.

(89) Dve zainteresované strany tvrdia, že odkaz na článok 91a ods. 2 legislatívnej vyhlášky č. 262/2006 by sa mal vykladať ako všeobecný odkaz na postup katastrálnej reklasifikácie. Ak by sa podľa týchto dvoch strán postup stanovený legislatívnou vyhláškou č. 262/2006 vzťahoval len na tú nehnuteľnosť, ktorá patrí do katastrálnej skupiny E, požiadavky rozdeliť majetok so zmiešaným použitím by sa vzťahovali len na veľmi obmedzený počet budov, t. j. budov v kategóriách E7 a E9.

(90) Tieto dve strany takisto namietajú, že vyhlásenie podľa článku 91a ods. 3 by mohlo spôsobiť problémy s obchádzaním a že podľa nového zákona by sa ponechalo verejným orgánom príliš mnoho diskrečných právomocí. Okrem toho nové predpisy sa budú uplatňovať až od 1. januára 2013, a preto by Komisia v každom prípade mala nariadiť vymáhanie pomoci získanej neoprávnene v rámci oslobodenia od ICI od roku 2006 do roku 2012.

5.3. **Stanoviská talianskych orgánov k pripomienkam dvoch zainteresovaných strán**

(91) Talianske orgány vysvetlili, že odkaz na článok 2 ods. 41, 42 a 44 legislatívnej vyhlášky č. 262/2006, ktorý sa nachádzal v článku 91a ods. 2, by sa mal vykladať ako všeobecný odkaz na druh postupu, ktorý sa má dodržiavať pri rozdeľovaní majetku so zmiešaným využitím. Tento postup sa uplatňuje bez ohľadu na katastrálnu kategóriu.

(92) Taliansko takisto vysvetlilo, že taliansky daňový systém je všeobecne založený na povinnosti, aby daňovníci predkladali daňové priznanie, a že je bežným legislatívnym postupom ponechávať reguláciu osobitných aspektov na vykonávacie právne predpisy. Okrem toho, keďže sa zákonom prijatým v marci 2012 zavádza nový systém pre priznania nehnuteľností využívaných nekomerčnými subjektmi, bolo potrebné odložiť nadobudnutie účinnosti nového systému pre uvedené subjekty.

(93) Pokiaľ ide o vymáhanie, talianske orgány sa vyjadrili, že nie je možné rektroaktívne určiť, ktoré nehnuteľnosti patriace nekomerčným subjektom boli používané na nevýhradne komerčné činnosti (a ktoré teda využívali oslobodenie od ICI). Katastrálne údaje v skutočnosti neposkytujú žiadne informácie o druhu činnosti vykonávanej v nehnuteľnosti ([39]). Nie je ani možné z iných daňových databáz určiť, ktoré nehnuteľnosti boli užívané nekomerčnými subjektmi na inštitucionálne činnosti vykonávané na nie výhradne komerčnom základe.

([39]) Pozri tiež obežník č. 4/2006 územnej agentúry (*Agenzia del Territorio*) zo 16. mája 2006.

6. **POSÚDENIE**

(94) S cieľom overiť, či opatrenie predstavuje pomoc, musí Komisia posúdiť, či boli sporným opatrením splnené všetky podmienky stanovené v článku 107 ods. 1 zmluvy. V tomto ustanovení sa uvádza, že: „*ak nie je zmluvami ustanovené inak, pomoc poskytovaná v akejkoľvek forme členským štátom alebo zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná s vnútorným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi*“. V súlade s týmto ustanovením Komisia preskúma, či: i) je opatrenie financované štátom alebo zo štátnych zdrojov; ii) sa opatrením poskytuje selektívna výhoda; iii) sa opatrením ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a či sa ním nenarúša alebo či ním nehrozí narušenie hospodárskej súťaže.

(95) Predtým je však potrebné, aby Komisia posúdila, či sú aspoň niektoré zo zapojených nekomerčných subjektov v skutočnosti podniky v zmysle práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

6.1. **Klasifikácia nekomerčných subjektov ako podnikov**

(96) V rozhodnutí o začatí konania Komisia konštatuje, že nekomerčné subjekty, ktorých sa príslušné opatrenia týkajú, vykonávali aspoň čiastočne hospodárske činnosti a na základe uvedených činností boli preto klasifikované ako podniky.

(97) Talianske orgány a 78 zainteresovaných strán trvajú na tom, že špecifické činnosti vykonávané nekomerčnými subjektmi nemôžu byť považované za hospodárske činnosti. Najmä sa domnievajú, že činnosti v súvislosti s opatrením ICI, ako napríklad pomoc mladým matkám v ťažkej situácii alebo spravovanie budovy v horách, do ktorej deti z farnosti chodievajú na letné prázdniny, nepredstavujú hospodársku činnosť. Tieto činnosti – zamerané sa na riadne vymedzené kategórie príjemcov – nepredstavujú dodávanie tovaru alebo poskytovanie služieb na trhu nekomerčnými subjektmi a nedostávajú sa do hospodárskej súťaže s činnosťami vykonávanými komerčnými podnikmi. Tieto nekomerčné subjekty fungujúce vo verejnom záujme by sa nemali považovať za podniky, čo je základná podmienka pre uplatňovanie článku 107 ods. 1 zmluvy. Okrem toho podľa talianskych orgánov a niektorých zo 78 zainteresovaných strán v mnohých prípadoch pre tieto činnosti neexistuje skutočný trh. Takmer všetky tieto činnosti majú aj špecifické vlastnosti, ktoré môžu byť zhrnuté takto:

a) sú poskytované bezplatne alebo za znížené poplatky/ceny;

b) sú poskytované na účely solidarity a sociálnej dávky, čo patrí mimo rozsahu pôsobnosti komerčných podnikov;

c) majú zníženú schopnosť platiť dane v porovnaní s komerčnými podnikmi, ktoré fungujú na trhových zásadách;

d) vytvárajú stratu alebo nízke príjmy; akýkoľvek zisk musí byť opäť investovaný v súlade s cieľmi subjektu.

(98) So zreteľom na tieto vlastnosti a špecifické ciele predmetných nekomerčných subjektov nie je možné považovať tieto subjekty za podniky.

(99) Komisia konštatuje, že podľa ustálenej judikatúry sa pojem podnik vzťahuje na každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania ([40]). Klasifikácia konkrétneho subjektu preto úplne závisí od charakteru jeho činností. Táto všeobecná zásada má dva významné dôsledky, ktoré sú opísané ďalej.

(100) Po prvé, postavenie subjektu v rámci konkrétnych vnútroštátnych predpisov je nepodstatné. Znamená to, že jeho právna a organizačná forma nie je podstatná. Dokonca aj subjekt, ktorý je klasifikovaný ako združenie alebo športový klub podľa vnútroštátnych právnych predpisov, sa môže aj napriek tomu považovať za podnik na účely článku 107 ods. 1. Jediné relevantné kritérium je to, či príslušný subjekt vykonáva alebo nevykonáva hospodársku činnosť.

(101) Po druhé, uplatňovanie pravidiel štátnej pomoci nezávisí do toho, či je subjekt založený s cieľom vytvárania ziskov, keďže aj neziskové subjekty môžu na trhu ponúkať tovary a služby ([41]).

(102) Po tretie, klasifikácia subjektu ako podniku sa vždy týka osobitnej činnosti. Subjekt, ktorý vykonáva hospodárske a nehospodárske činnosti, sa považuje za podnik, len pokiaľ ide o hospodársky druh činnosti.

(103) Hospodárska činnosť je činnosť pozostávajúca z ponúkania tovarov a služieb na trhu. V tomto zmysle sa Komisia domnieva, že charakteristiky a aspekty opísané v odôvodnení 97, ktoré uviedlo Taliansko a 78 zainteresovaných strán a o ktorých dokonca sami uznali, že nie sú prítomné vo všetkých prípadoch, nemôžu sami osebe vylúčiť hospodársky charakter zahrnutých činností.

(104) Ako už bolo vysvetlené, v súlade s článkom 7 ods. 2a zákonnej vyhlášky č. 203/2005 zmenenej zákonnou vyhláškou č. 223/2006 (teraz zrušená), činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i) zákona o ICI by mohli byť komerčného charakteru za predpokladu, že ich charakter nebol výhradne komerčný. V obežníku z 29. januára 2009 sa navrhlo niekoľko kritérií pre každú z činností uvedených v článku 7 ods. 1 písm. i), aby sa stanovilo, kedy sa musí charakter jednotlivých činností považovať za nevýhradne komerčný. Ak boli splnené podmienky uvedené v obežníku, nekomerčné subjekty boli od ICI oslobodené, aj keď činnosti, ktoré vykonávali, obsahovali aj hospodárske aspekty. Ako už bolo uvedené v rozhodnutí o začatí konania, v odvetví zdravotníctva bolo dokonca hlavnou požiadavkou, aby nekomerčné subjekty uzavreli s verejnými orgánmi dohodu alebo zmluvu. Je zrejmé, že sa touto podmienkou samotnou nemôže vylúčiť hospodársky charakter príslušných činností. Podobne pokiaľ ide o vzdelávanie, škola musela spĺňať normy výučby, byť dostupná pre žiakov so zdravotným postihnutím, uplatňovať kolektívne pracovné zmluvy a nediskriminačnú politiku prijímania a zisky opätovne investovať do vzdelávacej činnosti. Opäť platí, že týmito požiadavkami sa nevylučuje hospodársky charakter vzdelávacích činností vykonávaných týmto spôsobom. Pokiaľ ide o kiná, museli sa v nich premietať filmy kultúrneho záujmu alebo s osvedčením o kvalite alebo filmy pre deti. Pokiaľ ide o ubytovacie služby, požiadavka bola, aby neboli tieto služby k dispozícii širokej verejnosti, ale len vopred určeným kategóriám, a aby neboli poskytované celoročne. Poskytovateľ služieb takisto musel uplatňovať výrazne nižšie ceny ako trhové ceny a budova nemohla fungovať ako bežný hotel. Avšak ani týmito podmienkami sa nevylučuje hospodársky charakter príslušných činností.

([40]) Pozri okrem iného rozsudok z roku 1991vo veci C-41/90, *Höfner*, Zb. s. I-1979, bod 21; rozsudok z roku 2006 vo veci C-222/04, *Cassa di Risparmio di Firenze*, Zb. s. I-289, body 107 a nasl.

([41]) Rozsudok z roku 1980 v spojených veciach 209/78 až 215/78 a 218/78, *Van Landewyck*, Zb. s. 3125, bod 21; rozsudok z roku 1995 vo veci C-244/94, *FFSA a i.*, Zb. s. I-4013; rozsudok z roku 2008 vo veci C-49/07, *MOTOE*, Zb. s. I-4863, body 27 a 28.

(105) Komisia takisto konštatuje, že aj keď vo väčšine prípadov sa tieto činnosti vykonávajú vo verejnom záujme, len týmto prvkom samotným sa nevylučuje hospodársky charakter týchto činností. V každom prípade, ak aj má činnosť spoločenský cieľ, táto samotná skutočnosť nestačí na to, aby nebola klasifikovaná ako hospodárska činnosť. Nekomerčné subjekty určite môžu mať zníženú schopnosť platiť dane, čo však neznamená neexistenciu akejkoľvek hospodárskej činnosti. Táto skutočnosť nie je podstatná pre daň z nehnuteľnosti, ktorá je založená na vlastníctve nehnuteľnosti a nezohľadňujú sa v nej iné prvky schopnosti platiť dane.

(106) Vzhľadom na uvedené, ak sa vezme do úvahy, že aj samotným zákonom z roku 2005 sa povoľuje oslobodenie od ICI v prípade činností komerčného charakteru a že kritériá stanovené v obežníku a informácie poskytnuté zo strany Talianska nie sú dostatočné na vylúčenie hospodárskeho charakteru vykonávaných činností, sa Komisia domnieva, že sporné nekomerčné subjekty musia byť klasifikované ako podniky, pokiaľ ide o uvedené činnosti. To isté platí pre nekomerčné subjekty podľa článku 149 ods. 4 TUIR, ktorým sa účinne umožnilo vykonávať hospodárske činnosti. S týmto posledným záverom talianske orgány nesúhlasia.

(107) V každom prípade v súlade s judikatúrou Súdneho dvora ([42]) Komisia zastáva názor, že na účel klasifikácie schémy ako štátnej pomoci nie je potrebné preukázať, že všetky jednotlivé prípady pomoci poskytnuté podľa danej schémy sú klasifikované ako štátna pomoc podľa článku 107 ods. 1 zmluvy. Na to, aby bolo možné dospieť k záveru, že schéma predstavuje prvky pomoci v zmysle článku 107 ods. 1, stačí, aby počas jej vykonávania vznikli situácie, ktoré predstavujú pomoc. *Mutatis mutandis* nie je preto potrebné v zmysle tohto rozhodnutia zvážiť povahu všetkých jednotlivých činností uvedených v článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92. Ako už bolo uvedené v odôvodnení 104, Komisia skutočne zistila, že v niektorých z týchto jednotlivých prípadov uplatnenia spornej schémy pomoci sú zahrnuté podniky.

(108) V zmysle uvedeného Komisia dospela k záveru, že neexistuje dôvod na odchýlenie sa od stanoviska prijatého v rozhodnutí o začatí konania: daná schéma zahŕňa aj hospodárske činnosti. Osobitné znaky aspoň niektorých z činností sú také, ktoré môže Komisia klasifikovať ako hospodárske činnosti. Vzhľadom na to, že príjemcovia predmetných opatrení môžu vykonávať hospodárske činnosti, je ich preto možné klasifikovať ako podniky, pokiaľ ide o uvedené činnosti.

([42]) Pozri rozsudky vo veciach C-471/09 až C-473/09, *Diputación Foral de Álava a i./Komisia*, zatiaľ neuverejnené v Zbierke, bod 98; pozri tiež rozsudok v spojených veciach C-71/09 P, C-73/09 a C-76/09 P, *Comitato „Venezia vuole vivere"/Komisia*, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 130 a judikatúru tam citovanú.

6.2. **Oslobodenie od ICI**

(109) V tejto časti Komisia preskúma, či oslobodenie od ICI, udelené nekomerčným subjektom podľa článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 v platnom znení pred zmenami zavedenými legislatívnou vyhláškou č. 1/2012, bolo financované štátom alebo zo štátnych zdrojov; či sa ním udelila selektívna výhoda a či bolo okrem toho odôvodnené na základe štruktúry talianskeho daňového systému; či sa ním ovplyvnil obchod medzi členskými štátmi a či sa ním narušila hospodárska súťaž alebo hrozilo jej narušenie.

6.2.1. *Štátne zdroje*

(110) Opatrenie zahŕňalo používanie štátnych zdrojov a zahŕňalo zrieknutie sa daňových príjmov vo výške zodpovedajúcej zníženej daňovej povinnosti.

(111) Strata daňových príjmov sa vlastne rovná spotrebe štátnych zdrojov vo forme fiškálnych výdavkov. Tým, že sa umožnilo subjektom, ktoré by mohli byť klasifikované ako podniky, znížiť si daňové zaťaženie prostredníctvom výnimiek, sa talianske orgány zriekli príjmov, na ktoré by mali nárok v prípade neexistencie daňovej výnimky.

(112) Z týchto dôvodov Komisia konštatuje, že sporné opatrenie zapríčinilo stratu štátnych zdrojov, pretože predstavovalo oslobodenie od dane.

6.2.2. *Výhoda*

(113) Podľa judikatúry pojem pomoc nezahŕňa len pozitívne výhody, ale aj opatrenia, ktorými sa v rôznych formách znižujú poplatky, ktoré sa bežne zahŕňajú do rozpočtu podniku ([43]).

(114) Keďže sa preto oslobodením od ICI znížili poplatky, ktoré sa bežne zahŕňajú do prevádzkových nákladov akéhokoľvek podniku, ktorý vlastní nehnuteľnosť v Taliansku, dotknutým subjektom bola v porovnaní s ostatnými podnikmi, ktoré nemali nárok na tieto daňové výhody, udelená ekonomická výhoda.

([43]) Rozsudok z roku 2001 vo veci C-143/99, *Adria-Wien Pipeline*, Zb. s I-8365, bod 38.

6.2.3. *Selektívnosť*

(115) Na to, aby opatrenie mohlo predstavovať štátnu pomoc, musí byť selektívne ([44]) v tom zmysle, že musí zvýhodňovať určité podniky alebo výrobu určitých tovarov. Podľa ustálenej judikatúry ([45]) na to, aby sa vnútroštátne daňové opatrenie klasifikovalo ako „selektívne", je najprv všeobecne potrebné určiť a preskúmať zvyčajný alebo „bežný" daňový systém, ktorý sa uplatňuje v príslušnom členskom štáte. Po druhé, práve vo vzťahu k tomuto zvyčajnému alebo „bežnému" daňovému systému je potrebné stanoviť, či je akákoľvek daňová úľava udelená na základe sporného opatrenia selektívna. Musí sa tak urobiť na základe preukázania toho, že opatrenie sa odchyľuje od zvyčajného systému, pretože sa ním robia rozdiely medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré sú na základe cieľa presadzovaného daným systémom v porovnateľnej vecnej alebo právnej situácii. Po tretie, ak táto odchýlka existuje, je potrebné preskúmať, či vyplýva z charakteru alebo všeobecného režimu daňového systému, ktorého je súčasťou, a či by preto mohla byť odôvodnená charakterom alebo všeobecným režimom systému. V tejto súvislosti je na členskom štáte, aby preukázal, že rozdielne daňové zaobchádzanie vyplýva zo základných a hlavných zásad jeho daňového systému ([46]).

a) Referenčný systém

(116) ICI bola autonómna daň splatná raz ročne samosprávam. Komisia vo svojom rozhodnutí o začatí konania dospela k záveru, že ako referenčný systém na posúdenie oslobodenia od ICI slúžilo samotné oslobodenie od obecnej dane z nehnuteľnosti. Ani Taliansko, ani žiadna iná zo zainteresovaných strán nenapadli tento záver.

(117) Komisia preto dospela k záveru, že neexistuje dôvod preskúmať stanovisko prijaté v rozhodnutí o začatí konania, konkrétne že referenčný systém predstavuje samotná ICI.

b) Odchýlenie sa od referenčného systému

(118) Na základe právnych predpisov ICI všetky právnické osoby, ktoré vlastnia nehnuteľnosť bez ohľadu na jej využitie, podliehajú ICI ([47]). V článku 7 je uvedené, ktoré kategórie nehnuteľností sú oslobodené od tejto dane.

(119) Komisia konštatuje, že článok 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 sa odchyľoval od referenčného systému, na základe ktorého každá osoba, ktorá vlastní nehnuteľnosť, musí uhrádzať ICI bez ohľadu na jej využitie. Ako sa už preukázalo, predmetné nekomerčné subjekty mohli vykonávať činnosti komerčného charakteru ako každý iný podnik, ktorý vykonával podobné hospodárske činnosti. Vzhľadom na cieľ presadzovaný daňovým systémom ICI – t. j. zdaňovanie vlastníctva nehnuteľností samosprávami – boli nekomerčné subjekty preto v porovnateľnej právnej a vecnej situácii ako podniky, ktoré podliehali ICI.

(120) Napríklad podľa podmienok stanovených v obežníku, kiná, ktoré boli spravované nekomerčnými subjektmi na nevýlučne komerčnom základe, mali nárok byť oslobodené od ICI. Tieto služby, poskytované na trhu so štruktúrovaným základom a za odmenu, však predstavujú hospodárske činnosti. Je nespochybniteľné, že v prípadoch, keď činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i) boli vykonávané nekomerčnými subjektmi, tieto subjekty využívali oslobodenie od ICI za majetok, v rámci ktorého boli tieto činnosti vykonávané, za predpokladu, že boli splnené minimálne požiadavky obežníka. Komerčné subjekty nevyužívali rovnaké oslobodenie od dane, aj keď vykonávali rovnaké činnosti a spĺňali podmienky obežníka týkajúce sa povahy filmov.

(121) Komisia sa preto domnieva, že oslobodenie od ICI podľa článku 1 ods. 1 písm. i) v platnom znení pred zmenami a doplneniami zavedenými legislatívnou vyhláškou č. 1/2012 sa odchýlilo od referenčného systému a v zmysle judikatúry predstavovalo selektívne opatrenie.

c) Odôvodnenie na základe charakteru a všeobecného režimu daňového systému

(122) Keďže Komisia považuje sporné oslobodenie od dane za selektívne, bude musieť v súlade s judikatúrou Súdneho dvora určiť, či je toto oslobodenie odôvodnené charakterom a všeobecným režimom systému, ktorého je súčasťou. Opatrenie, ktoré sa odchyľuje od uplatňovania všeobecného daňového systému, môže byť odôvodnené charakterom a všeobecným režimom daňového systému, ak dotknutý členský štát môže preukázať, že opatrenie vyplýva priamo zo základných alebo hlavných zásad jeho daňového systému.

([44]) Pozri rozsudok z roku 2005 vo veci C-66/02, *Taliansko/Komisia*, Zb. s. I-10901, bod 94.

([45]) Pozri okrem iného rozsudok z roku 2006 vo veci C-88/03, *Portugalsko/Komisia*, Zb. s. I-7115, bod 56; rozsudky v spojených veciach C-78/08 až C-80/08, *Paint Graphos*, zatiaľ neuverejnené v Zbierke, bod 49.

([46]) Pozri rozsudok z roku 2001 vo veci C-143/99, *Adria-Wien Pipeline GmbH/Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, Zb. s. I-8365, bod 42.

([47]) Články 1 a 3 legislatívnej vyhlášky č. 504/92.

(123) Talianske orgány podporené 78 zainteresovanými stranami sa domnievajú, že oslobodenie od ICI predstavuje uplatňovanie hlavných zásad talianskeho daňového systému. Podľa nich rozdielne zaobchádzanie s činnosťami, ktoré majú vysokú spoločenskú hodnotu a sú poskytované vo verejnom záujme, je v súlade so štruktúrou daňového systému. Tieto činnosti sú motivované zásadou solidarity, ktorá predstavuje základnú zásadu vnútroštátnych právnych predpisov, ako aj právnych predpisov Únie. Okrem toho sa dotknuté nekomerčné subjekty delia so štátom o špecifické spoločenské funkcie. Odôvodnenie oslobodenia od ICI je založené na článkoch 2 a 3 talianskej ústavy, ktorými sa vyžaduje splnenie povinností politickej, hospodárskej a sociálnej solidarity voči občanom, a na článku 38, ktorým sa stanovuje právo na sociálnu pomoc pre ľudí bez potrebných finančných prostriedkov na pokrytie nákladov na existenčné minimum.

(124) V tomto smere sa Komisia domnieva, že talianske orgány nepreukázali, že sporné opatrenie vyplýva priamo zo základných alebo hlavných zásad talianskeho daňového systému. Články talianskej ústavy, na ktoré sa odvoláva Taliansko, sa v skutočnosti nevzťahujú na žiadnu hlavnú zásadu talianskeho daňového systému, ale len na všeobecné zásady sociálnej solidarity.

(125) Po druhé, Komisia konštatuje, že cieľ presadzovaný štátnymi opatreniami nie je dostatočný na to, aby sa ním vylúčili uvedené opatrenia z klasifikácie ako „pomoci“ na účely článku 107 zmluvy ([48]). Ako už Súdny dvor pri mnohých príležitostiach rozhodol, článkom 107 ods. 1 ZFEÚ sa nerozlišuje medzi príčinami či cieľmi štátnej pomoci, ale sú v ňom vymedzené súvislosti s ich účinkami ([49]). V súvislosti s tým Komisia ďalej konštatuje, že mať spoločenský cieľ a presadzovať činnosti vo verejnom záujme nie je dostatočné na to, aby sa sporné opatrenie vylúčilo z klasifikácie ako štátnej pomoci.

(126) Po tretie, Komisia takisto konštatuje, ako už bolo uvedené, že opatrenie, ktoré predstavuje výnimku z uplatňovania všeobecného daňového systému, môže byť odôvodnené, ak vyplýva priamo zo základných alebo hlavných zásad (referenčného) daňového systému, ktorým je v tomto prípade ICI. V tejto súvislosti, ako sa uvádza v bode 26 oznámenia Komisie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci na opatrenia súvisiace s priamym zdaňovaním ([50]) podnikov, musí sa rozlišovať na jednej strane medzi externými cieľmi priradenými konkrétnemu daňovému režimu (najmä spoločenské alebo sociálne ciele) a na druhej strane cieľmi, ktoré sú súčasťou samotného daňového režimu. Oslobodeniami od dane, ktoré vyplývajú z cieľov nesúvisiacich s referenčným daňovým systémom, sa preto nemôžu obchádzať požiadavky podľa článku 107 ods. 1 zmluvy ([51]). Primárnym účelom daného daňového systému je vyberať príjmy na financovanie štátnych výdavkov ([52]) prostredníctvom zdaňovania vlastníctva nehnuteľností. Komisia sa preto domnieva, že spoločenské ciele presadzované subjektmi patriacimi do rámca oslobodenia od ICI sú externé, pokiaľ ide o štruktúru daňového systému ICI, a preto sa nemožno na ne spoliehať na účel odôvodnenia *prima facie* selektívnosti opatrenia.

(127) Po štvrté, pri určovaní, či opatrenie môže byť podľa judikatúry ([53]) odôvodnené charakterom alebo všeobecným režimom vnútroštátneho systému, ktorého je súčasťou, je potrebné stanoviť nielen to, či opatrenie predstavuje neoddeliteľnú súčasť základných zásad daňového systému, ktorý sa uplatňuje v príslušnom členskom štáte, ale aj to, či je v súlade so zásadami konzistentnosti a proporcionality. Vzhľadom na to, že sporné opatrenie priamo nevyplýva zo základných zásad referenčného daňového systému, Komisia sa domnieva, že je zbytočné analyzovať systém kontrol, ktoré zaviedlo Taliansko na účel zabezpečenia súladu s podmienkami oslobodenia od ICI týkajúceho sa nekomerčných subjektov, ako uvádzajú talianske orgány. V každom prípade rozdielne daňové zaobchádzanie s nekomerčnými subjektmi zavedené sporným opatrením nie je z hľadiska štruktúry daňového systému ani potrebné, ani primerané.

(128) So zreteľom na odôvodnenia 122 až 127 dospela Komisia k záveru, že selektívna povaha predmetného daňového opatrenia nie je na základe štruktúry daňového systému odôvodnená. Sporné opatrenie sa preto musí považovať za udelenie selektívnej výhody nekomerčným podnikom vykonávajúcim špecifické činnosti.

([48]) Rozsudok v spojených veciach C-78/08 až C-80/08, *Paint Graphos*, bod 67; pozri aj rozsudok z roku 2008 vo veci C-487/06, *British Aggregates* v *Commission*, Zb. s. I-10505, bod 84 a judikatúru tam citovanú.

([49]) Rozsudok z roku 2008 vo veci C-487/02, *British Aggregates/Komisia*, Zb. s. I-10505, bod 85.

([50]) Ú. v. ES C 384, 10.12.1998, s. 3.

([51]) Rozsudok v spojených veciach C-78/08 až C-80/80, *Paint Graphos*, bod 70.

([52]) Pozri bod 26 oznámenia Komisie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci pri opatreniach týkajúcich sa priameho zdaňovania podnikov.

([53]) Rozsudok v spojených veciach C-78/08 až C-80/08, *Paint Graphos*, body 73 a nasl.

6.2.4. *Vplyv na obchod medzi členskými štátmi a narušenie hospodárskej súťaže*

(129) Článkom 107 ods. 1 zmluvy sa zakazuje pomoc, ktorá ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi a ktorá narúša alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže. Podľa judikatúry Súdneho dvora ([54]) nemusí Komisia na klasifikovanie vnútroštátneho opatrenia ako štátnej pomoci preukázať skutočný vplyv príslušnej pomoci na obchod medzi členskými štátmi a skutočné narušenie hospodárskej súťaže, ale len preskúmať, či táto pomoc môže tento obchod ovplyvniť a narušiť hospodársku súťaž. V súlade s vysvetlením v odôvodnení 107 treba uviesť, že pri rozhodovaní o klasifikovaní schémy ako štátnej pomoci nie je potrebné preukázať, že všetky jednotlivé prípady pomoci poskytnuté podľa danej schémy sú klasifikované ako štátna pomoc podľa článku 107 ods. 1 zmluvy. Aby bolo možné dospieť k záveru, že schéma obsahuje prvky pomoci v zmysle článku 107 ods. 1, je na tento účel postačujúce, aby počas jej vykonávania nastali situácie, ktoré predstavujú pomoc.

(130) Pokiaľ ide konkrétne o podmienku, že musí mať vplyv na obchod medzi členskými štátmi, z judikatúry vyplýva, že poskytovanie pomoci zo strany členského štátu niektorým zdaniteľným osobám vo forme daňovej úľavy sa musí považovať za pravdepodobný vplyv na obchod a následne za splnenie tejto podmienky v prípade, že tieto zdaniteľné osoby vykonávajú hospodársku činnosť v oblasti tohto obchodu, prípadne sa možno domnievať, že konkurujú subjektom usadeným v iných členských štátoch ([55]). Okrem toho ak pomoc, ktorú členský štát poskytne, posilňuje v rámci obchodu v Únii postavenie jedného podniku voči iným konkurenčným podnikom, tieto konkurenčné podniky sa vnímajú ako ovplyvnené pomocou. Okrem toho nie je nevyhnutné, aby sa prijímajúci podnik sám zapájal do obchodu v rámci Únie. Ak členský štát poskytne podniku pomoc, jeho činnosť na domácom trhu sa v dôsledku toho môže zachovať alebo zvýšiť, čím sa pre podniky usadené v iných členských štátoch obmedzí možnosť preniknúť na trh v danom členskom štáte.

([54]) Rozsudok z roku 2004 vo veci C-372/97, *Taliansko/Komisia,* Zb. s. I-3679, bod 44; rozsudok z roku 2005 vo veci C-148/04, *Unicredito Italiano,* Zb. s. I-11137, bod 54; rozsudok z roku 2006 vo veci C-222/04, *Cassa di Risparmio di Firenze,* Zb. s. I-289, bod 140; rozsudok v spojených veciach C-78/08 až C-80/08, *Paint Graphos,* zatiaľ neuverejnený v Zbierke, bod 78; rozsudok vo veci T-303/10, *Wam Industriale Spa/Komisia,* zatiaľ neuverejnený v Zbierke, body 25 a nasl.

([55]) Pozri rozsudok vo veci C-88/03, *Portugalsko/Komisia,* bod 91, a rozsudok z roku 2005 vo veci C-172/03, *Heiser,* Zb. s. I-1627, bod 35; rozsudok z roku 2009 vo veci C-494/06 P, *Komisia/Wam,* Zb. s. I-3639, bod 51.

(131) Pokiaľ ide o podmienku narušenia hospodárskej súťaže, treba mať na pamäti, že pomoc, ktorej cieľom je odbremeniť podnik od nákladov, ktoré by musel obvykle znášať v rámci svojej bežnej prevádzky alebo bežných činností, v zásade narúša podmienky hospodárskej súťaže ([56]).

(132) Talianske orgány nepredložili v tejto súvislosti žiadne pripomienky. Niektoré zo 78 tretích zainteresovaných strán sa domnievajú, že oslobodenie od ICI nemôže mať žiadny významný vplyv na obchod alebo narušenie hospodárskej súťaže vzhľadom na osobitné znaky príjemcov schémy a spôsob, akým vykonávajú činnosti, ktoré viedli k oslobodeniu od dane.

(133) Komisia nemôže súhlasiť s názormi, ktoré prezentovali tieto zainteresované strany, podľa ktorých predmetné oslobodenia od dane, ktoré boli poskytnuté nekomerčným subjektom pôsobiacim na miestnej úrovni, nemali žiadny významný vplyv na obchod a narušenie hospodárskej súťaže. Podľa ustálenej judikatúry je v prípade negatívneho vplyvu na obchod potrebné stanoviť len to, že zvýhodnený podnik aktívne pôsobí na trhu, ktorý je otvorený hospodárskej súťaži (dovoz alebo vývoz tovaru alebo nadnárodné poskytovanie služieb) ([57]). Nie je relevantné, či ide o miestne, regionálne, vnútroštátne trhy alebo trhy v celej EÚ. Rozhodujúce nie je vymedzenie vecne a geograficky relevantných trhov, ale skôr potenciálny negatívny vplyv na obchod v rámci Únie. Pomerne malá suma pomoci alebo pomerne malá veľkosť podniku, ktorý je príjemcom tejto pomoci, ako také nevylučujú možnosť ovplyvnenia obchodu v rámci Únie ([58]). Existenciu pomoci nevylučuje ani malá suma pomoci, ani malá veľkosť zvýhodneného podniku ([59]).

([56]) Pozri rozsudok z roku 2000 vo veci C-156/98, *Nemecko/Komisia,* Zb. s. I-6857, bod 30, a vo veci *Heiser,* bod 55.

([57]) Pozri rozsudok z roku 2000 vo veci T-298/97, *Alzetta,* Zb. s. II-2319, body 93 a nasl.

([58]) Pozri rozsudok z roku 1990 vo veci C-142/87, *Belgicko/Komisia,* Zb. s I-959, bod 43; rozsudok z roku 1994 v spojených veciach C-278/92 až C-280/92, *Španielsko/Komisia,* Zb. s. I-4103, bod 42, a rozsudok z roku 2003 vo veci C-280/00, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg,* Zb. s. I-7747, bod 81.

([59]) Rozsudok z roku 2005 vo veci T-171/02, *Sardínia/Komisia,* Zb. s. II-2123, body 86 a nasl.; rozsudok z roku 2002 vo veci C-113/00, *Španielsko/Komisia,* Zb. s. I-7601, bod 30; rozsudok z roku 2001 vo veci T-288/97, *Friuli Venezia Giulia/Komisia,* Zb. s. II-1169, body 44 a 46.

(134) Komisia v tomto prípade poznamenáva, že minimálne niektoré odvetvia využívajúce oslobodenie od ICI, napríklad ubytovacie a zdravotnícke služby, boli a sú vystavené hospodárskej súťaži a obchodu v rámci Únie. Komisia sa so zreteľom na predmetné opatrenia domnieva, že podmienky stanovené v judikatúre boli splnené, pretože toto opatrenie poskytuje výhodu v podobe financovania činností dotknutých subjektov, v dôsledku čoho sú uvedené subjekty odbremenené od nákladov, ktoré by bežne museli znášať. Toto opatrenie preto môže narušiť hospodársku súťaž.

(135) Komisia preto dospela k záveru, že toto predmetné opatrenie môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a narušiť hospodársku súťaž v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy.

6.2.5. *Záver o klasifikácii sporného opatrenia*

(136) Komisia vzhľadom na uvedené skutočnosti dospela k záveru, že predmetné opatrenie spĺňa všetky podmienky stanovené v článku 107 ods. 1 zmluvy, a preto by sa malo považovať za štátnu pomoc.

6.2.6. *Klasifikácia opatrenia ako novej pomoci*

(137) Komisia v rozhodnutí o začatí konania usúdila, že oslobodenie od ICI podľa článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 predstavovalo novú pomoc. Daň ICI, ročná daň hradená samosprávam, bola zavedená v roku 1992. Nebola oznámená Komisii a Komisia ju ani neschválila. Táto výnimka sa uplatňovala na širokú škálu činností, ktoré boli v čase jej zavedenia otvorené hospodárskej súťaži.

(138) Taliansko tvrdí, že prístup Komisie v rozhodnutí o začatí konania nie je správny a že ak sa oslobodenie od ICI považuje za pomoc, malo by sa klasifikovať ako existujúca pomoc. Taliansko tvrdí, že ICI predstavuje logický legislatívny vývoj od predchádzajúcich daní z nehnuteľností, ktorým zabezpečuje formálnu a vecnú kontinuitu. Oslobodenie nehnuteľností používaných na osobitné činnosti s vysokou spoločenskou hodnotou predstavovalo základ pre všetky dane z nehnuteľností, ktoré boli zavedené od roku 1931, teda pred nadobudnutím účinnosti Zmluvy o EHS.

(139) Talianske orgány takisto tvrdia, že odpovede Komisie navrhovateľom vo veci oslobodenia od ICI, o ktorých bolo Taliansko neformálne informované, vyvolali na strane nekomerčných subjektov legitímnu dôveru, pokiaľ ide o zlučiteľnosť oslobodenia od ICI s právnymi predpismi Únie.

(140) Taliansko predložilo podrobný opis daní z nehnuteľností, ktoré boli v platnosti pred ICI. V roku 1931 zaviedlo Taliansko v rámci jednotného zákona o financovaní miestnych samospráv osobitnú a všeobecnú daň zo zhodnotenia. Následne bola v roku 1963 prostredníctvom zákona č. 246 z 5. marca 1963 zavedená daň zo zhodnotenia stavebných plôch. Prostredníctvom prezidentskej vyhlášky č. 643 z 26. októbra 1972 bola nakoniec zavedená daň zo zhodnotenia nehnuteľného majetku (tzv. INVIM). Zhodnotenie v hodnote nehnuteľného majetku sa zohľadnilo pri výpočte osobitných a všeobecných daní zo zhodnotenia. Daň z roku 1963 bola podobne zameraná na kapitálový zisk stavebných plôch. Tento kapitálový zisk bol tiež zdanený v čase prevodu nehnuteľností prostredníctvom úkonu *inter vivos* a spravidla aj na konci každého desaťročia vlastníctva nehnuteľnosti. Daň zo zhodnotenia nehnuteľného majetku (INVIM), ktorá bola zavedená v roku 1972, nahradila obe dane z roku 1931 a z roku 1963. Podľa zákona o INVIM boli zdaniteľnými osobami prevodca za odplatu alebo nadobúdateľ bez poplatku, pričom v každom prípade bola daň splatná každých desať rokov. Daň INVIM bola zrušená zavedením ICI. Podľa Talianska poukazuje táto analýza na úzku súvislosť medzi rôznymi nástrojmi v oblasti daní z nehnuteľností, ktoré sa používali od roku 1931. Taliansko takisto poznamenáva, že v pravidlách týkajúcich sa oslobodenia od dane z nehnuteľnosti sa vždy zohľadňoval druh činnosti vykonávanej subjektmi, ktoré mali nárok na oslobodenie od dane. Skutočnosť, že počet kategórií príjemcov oslobodených od dane sa v priebehu rokov zvýšil, nastala z dôvodu rozšírenia radu subjektov vykonávajúcich činnosti v oblasti spoločenského záujmu.

(141) Komisia nepovažuje tvrdenia talianskych orgánov za správne. Po prvé, Komisia zdôraznila, že ICI je úplne odlišná od predchádzajúcich daní z nehnuteľností, ktoré nahrádza. V každom prípade existuje medzi ICI a predchádzajúcimi daňami z nehnuteľností niekoľko zásadných rozdielov, pokiaľ ide o zdaniteľné osoby, základ dane a udalosti, ktoré viedli k povinnosti platiť tieto dane. Až do zavedenia ICI sa dane z nehnuteľností vypočítavali z kapitálového zisku z nehnuteľností, pričom ICI bola vypočítaná na základe katastrálnej hodnoty nehnuteľnosti. Keďže INVIM bol povinný uhradiť prevodca za odplatu alebo nadobúdateľ bez poplatku, ICI bola povinná uhradiť každá fyzická a právnická osoba, ktorá

vlastnila nehnuteľnosť. Nakoniec, kým INVIM bola spravidla splatná každých desať rokov, ICI sa musela uhradiť každý rok. Komisia sa vzhľadom na uvedené skutočnosti domnieva, že priebežné zmeny, ktoré boli zavedené, najmä prostredníctvom zákona o ICI, majú vplyv na skutočnú podstatu pôvodnej schémy a nemožno ich od nej oddeliť, preto bola pôvodná schéma zmenená na novú schému pomoci ([60]). Komisia nemá dôvod skúmať stanovisko uvedené v rozhodnutí o začatí konania a potvrdzuje, že oslobodenie od ICI predstavovalo novú pomoc.

(142) Pokiaľ ide o údajné schválenie opatrenia ICI, Komisia poznamenáva, že Komisia alebo Rada túto pomoc nikdy neschválili. Ak by to tak bolo, táto pomoc by sa podľa článku 1 písm. b) bodu ii) nariadenia (ES) č. 659/1999 považovala za existujúcu pomoc. Listy s predbežným posúdením Komisie, ktoré boli zaslané navrhovateľom v rámci správneho konania pred vydaním rozhodnutia o začatí konania, nemožno stotožňovať s rozhodnutiami Komisie. Opatrenie možno považovať za existujúcu pomoc podľa článku 1 písm. b) bodu ii) len vtedy, ak už bolo schválené výslovným rozhodnutím Komisie alebo Rady. List zaslaný navrhovateľom 15. februára 2010 však na Všeobecnom súde napadli dvaja navrhovatelia, preto nenadobudol právoplatnosť; tieto súdne konania boli zrušené až po rozhodnutí o začatí konania. Komisia preto dospela k záveru, že v prípade, že Komisia alebo Rada nevydajú žiadne rozhodnutie, sa článok 1 písm. b) bod ii) nariadenia (ES) č. 659/1999 neuplatňuje. Predmetnú pomoc preto nemožno považovať za existujúcu pomoc – naopak, predstavuje novú pomoc.

6.2.7. *Zlučiteľnosť*

(143) Komisia v rozhodnutí o začatí konania usúdila, že daná schéma pomoci nie je oprávnením na žiadnu z výnimiek stanovených v článku 107 ods. 2 a 3 zmluvy a že talianske orgány nepreukázali, že táto pomoc by sa mohla vyhlásiť za zlučiteľnú podľa článku 106 ods. 2 zmluvy.

(144) Talianske orgány nepredložili v priebehu konania žiadny argument poukazujúci na to, že výnimky uvedené v článku 107 ods. 2 a 3 a v článku 106 ods. 2 sa môžu uplatňovať na predmetnú schému. Niektoré zo 78 zainteresovaných strán sa domnievali, že táto schéma bola zlučiteľná podľa článku 106 ods. 2 a článku 107 ods. 3 písm. c). Podľa ich názoru bola táto výnimka potrebná pre činnosti vykonávané vo verejnom záujme na základe zásady solidarity. Obaja navrhovatelia sa domnievajú, že sa neuplatňuje žiadna z výnimiek stanovená v zmluve.

(145) Komisia sa domnieva, že výnimky uvedené v článku 107 ods. 2, ktoré sa týkajú pomoci sociálnej povahy poskytovanej jednotlivým spotrebiteľom, pomoci určenej na náhradu škody spôsobenej prírodnými katastrofami alebo mimoriadnymi udalosťami a pomoci poskytovanej pre určité oblasti Nemeckej spolkovej republiky, sa v tomto prípade neuplatňujú.

(146) To isté sa týka výnimky stanovenej v článku 107 ods. 3 písm. a), ktorou sa povoľuje pomoc na podporu hospodárskeho rozvoja oblastí s mimoriadne nízkou životnou úrovňou alebo s mimoriadne vysokou nezamestnanosťou, ako aj na podporu regiónov uvedených v článku 349, pričom sa zohľadní ich štrukturálna, hospodárska a sociálna situácia. Predmetné opatrenie nemožno považovať za podporujúce vykonávanie dôležitého projektu spoločného európskeho záujmu alebo nápravu vážneho narušenia fungovania talianskeho hospodárstva podľa článku 107 ods. 3 písm. b).

(147) Podľa článku 107 ods. 3 písm. c) možno pomoc na rozvoj určitých hospodárskych činností považovať za zlučiteľnú za predpokladu, že nepriaznivo neovplyvní podmienky obchodu tak, že by to bolo v rozpore so spoločným záujmom. Komisii však neboli doručené žiadne vecné informácie, ktoré by jej umožnili posúdiť, či sa oslobodenie od dane stanovené skúmaným opatrením týkalo konkrétnych investícií alebo projektov oprávnených na získanie pomoci podľa pravidiel a usmernení EÚ, alebo inak priamo zlučiteľných s článkom 107 ods. 3 písm. c). Komisia preto nemôže súhlasiť s postojom tretích strán, ktoré požadujú zlučiteľnosť opatrenia podľa článku 107 ods. 3 písm. c) na základe potreby umožniť nekomerčným subjektom vykonávať

([60]) Rozsudok z roku 2002 v spojených veciach T-195/01 a T-207/01, *Governement of Gibraltar/Komisia*, Zb. s. II-2309, bod 111.

činnosti založené na zásade solidarity, ktoré majú dôležitú sociálnu funkciu. Najmä vzhľadom na charakter výhody, ktorá je spojená s istou úrovňou daňovej povinnosti vyplývajúcej z vlastníctva nehnuteľnosti, nemožno jednoducho stanoviť, že je vo všetkých jednotlivých prípadoch potrebné a primerané dosiahnuť cieľ spoločného záujmu. Komisia sa preto domnieva, že príslušné opatrenie nemožno považovať za zlučiteľné podľa usmernení vyplývajúcich z článku 107 ods. 3 písm. c).

(148) V článku 107 ods. 3 písm. d) sa uvádza, že pomoc na podporu kultúry a zachovania kultúrneho dedičstva, ak takáto pomoc neovplyvňuje podmienky obchodovania a hospodárskej súťaže v Únii v rozsahu, ktorý odporuje spoločným záujmom, možno považovať za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Komisia v rozhodnutí o začatí konania usúdila, že v prípade niektorých subjektov, ako sú nekomerčné subjekty, ktoré vykonávali výhradne vzdelávacie, kultúrne a rekreačné činnosti, nebolo možné *a priori* vylúčiť, že ich účelom bola podpora kultúry a zachovanie kultúrneho dedičstva a že sa preto na ne mohol vzťahovať článok 107 ods. 3 písm. d). Taliansko ani žiadna iná zainteresovaná strana neposkytli Komisii žiadne informácie, ktoré by preukázali zlučiteľnosť predmetného opatrenia pre konkrétne subjekty podľa článku 107 ods. 3 písm. d) ([61]). Aj v tomto kontexte neumožňuje charakter výhody posúdiť potrebu a primeranosť pomoci vo všetkých jednotlivých prípadoch.

(149) Komisia nakoniec v rozhodnutí o začatí konania nevylúčila, že niektoré činnosti zvýhodnené prostredníctvom predmetného opatrenia by sa podľa talianskeho zákona mohli klasifikovať ako služby všeobecného hospodárskeho záujmu v súlade s článkom 106 ods. 2 zmluvy a judikatúry vo veci *Altmark*. Niektoré zo zainteresovaných strán sa domnievali, že Komisia by toto opatrenie mala posúdiť podľa článku 106 ods. 2, pričom na analýzu neposkytli žiadne relevantné informácie. Obe strany sa domnievajú, že opatrenie nespĺňa kritériá judikatúry vo veci *Altmark*. Vzhľadom na to, že ani Taliansko, ani zainteresované strany neposkytli žiadne informácie, ktoré by Komisii umožnili posúdiť opatrenie podľa článku 106 ods. 2, Komisia dospela k záveru, že nie je možné zistiť, či by sa niektoré z predmetných činností mohli podľa tohto článku klasifikovať ako služby všeobecného hospodárskeho záujmu. Preto nie je možné stanoviť, či je táto pomoc v každom jednotlivom prípade potrebná a primeraná na pokrytie nákladov, ktoré vznikli pri plnení záväzkov verejnej služby alebo pri vykonávaní služieb všeobecného hospodárskeho záujmu.

(150) Komisia vzhľadom na uvedené skutočnosti dospela k záveru, že schéma predmetnej pomoci nie je zlučiteľná s vnútorným trhom.

6.3. **Článok 149 ods. 4 TUIR**

(151) Komisia v rozhodnutí o začatí konania usúdila, že predmetné opatrenie zjavne predstavuje štátnu pomoc. Komisia v nasledujúcej časti preskúma, či článok 149 ods. 4 TUIR predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy.

(152) Talianske orgány vysvetlili, že článok 149 ods. 2 TUIR obsahuje neúplný zoznam parametrov, ktoré možno vziať do úvahy ([62]) pri posudzovaní komerčného charakteru subjektu. Splnenie jednej alebo viacerých z týchto podmienok však neznamená automatickú stratu nekomerčného postavenia subjektu (keďže tieto parametre nemožno považovať za právne domnienky), ale namiesto toho vypovedá o potenciálne komerčnom charaktere činnosti, ktorú tento subjekt vykonáva. Pokiaľ ide o cirkevné inštitúcie s občianskoprávnym postavením, Taliansko poukázalo na to, že v obežníku daňového riaditeľstva č. 124/E z 12. mája 1998 bolo uvedené, že cirkevné inštitúcie môžu využívať daňový režim pridelený nekomerčným subjektom iba vtedy, ak vykonávanie

([61]) Talianske orgány vo svojich poznámkach k pripomienkam tretích strán tvrdili, že článok 107 ods. 3 písm. d) zmluvy by teoreticky mohol byť uplatniteľný iba na niektoré činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i). Na podporu tohto tvrdenia však neboli predložené žiadne ďalšie argumenty.

([62]) Pozri poznámku pod čiarou č. 12.

obchodných činností nie je ich hlavným účelom. Cirkevné inštitúcie s občianskoprávnym postavením musia v každom prípade zaradiť medzi priority inštitucionálne činnosti so zameraním prevažne na idealistické presvedčenie. Článkom 149 ods. 4 TUIR sa preto jednoducho vylučuje uplatňovanie špecifických časových a obchodných parametrov podľa článku 149 ods. 1 a 2 na cirkevné inštitúcie a amatérske športové kluby, pričom sa však nezamedzuje strate nekomerčného postavenia týchto subjektov.

(153) Talianske orgány zdôraznili, že toto opatrenie je zamerané na zachovanie výhradnej právomoci výboru CONI (Taliansky národný olympijský výbor) pre amatérske športové kluby a ministerstva vnútra pre cirkevné inštitúcie.

(154) Pokiaľ ide o cirkevné inštitúcie, zákonom č. 222 z 20. mája 1985, ktorým sa vykonávajú medzinárodné dohody medzi Talianskom a Svätou stolicou, sa okrem iného riadia aj právomoci pridelené ministerstvu vnútra. Taliansko zdôraznilo, že ministerstvo vnútra má výhradnú právomoc na uznávanie občianskoprávneho postavenia cirkevných inštitúcií, ako aj na zrušenie tohto postavenia ([63]). Článkom 149 ods. 4 TUIR sa preto potvrdzuje táto výhradná právomoc tak, že bráni implicitnému zrušeniu občianskoprávneho postavenia cirkevných inštitúcií daňovými orgánmi. Ak ministerstvo vnútra zruší občianskoprávne postavenie cirkevnej inštitúcie, stratí postavenie nekomerčného subjektu a nebude môcť ďalej využívať daňový režim, ktorý sa uplatňuje na nekomerčné subjekty. Podľa prezidentskej vyhlášky č. 361/2000 ministerstvo vnútra prostredníctvom „*prefetti*“ takisto kontroluje, či cirkevné inštitúcie aj naďalej spĺňajú požiadavky na zachovanie svojho občianskoprávneho postavenia.

(155) Pokiaľ ide o amatérske športové kluby, Taliansko potvrdilo, že výbor CONI je jediný subjekt, ktorý môže skontrolovať, či tieto kluby skutočne vykonávajú športové činnosti. Talianske orgány takisto vysvetlili, že amatérske športové kluby môžu prísť o svoje nekomerčné postavenie, ak výbor CONI dospeje k záveru, že nevykonávajú amatérske športové činnosti. Amatérske športové kluby musia svoje daňové údaje predložiť prostredníctvom osobitného formulára EAS ([64]). Ak však amatérske športové kluby nevykonávajú žiadne komerčné činnosti, nie sú povinné predložiť tento formulár. Talianske orgány vzhľadom na uvedené skutočnosti zaviedli primerané nástroje na kontrolu činností amatérskych športových klubov, a to aj z daňového hľadiska.

(156) Taliansko takisto vysvetlilo, že ak daňové orgány zistia, že cirkevné inštitúcie a amatérske športové kluby vykonávajú činnosti prevažne komerčného charakteru, bezodkladne o tom informujú ministerstvo vnútra alebo výbor CONI. Ministerstvo vnútra a výbor CONI robia svoje vlastné kontroly v súlade s pridelenými štatutárnymi právomocami. Daňové orgány zároveň zabezpečia, aby daňové priznanie príslušného nekomerčného subjektu bolo opravené a nariadi vyrovnať rozdiel na daniach.

(157) Talianske orgány potvrdili, že u nekomerčných subjektov boli vykonané daňové kontroly ([65]). Daňové riaditeľstvo preto v tejto súvislosti nedávno vydalo pre regionálne úrady osobitné prevádzkové pokyny týkajúce sa nekomerčných subjektov ([66]). Pokiaľ ide o cirkevné inštitúcie, ministerstvo vnútra takisto vykonalo niekoľko kontrol *ex officio* u týchto subjektov, pričom nikdy nezistilo žiadny prípad zneužitia.

(158) Komisia sa vzhľadom na uvedené skutočnosti domnieva, že existujú právne nástroje, ktorými sa zabezpečí účinné predchádzanie zneužívaniu nekomerčného postavenia cirkevných inštitúcií a amatérskych športových klubov alebo jeho odstránenie. Talianske orgány takisto preukázali, že príslušné orgány vykonávajú svoje právomoci v oblasti kontroly a že cirkevné inštitúcie aj amatérske športové kluby môžu v prípade vykonávania prevažne hospodárskych činností stratiť svoje nekomerčné postavenie. Cirkevné inštitúcie a amatérske športové kluby preto môžu stratiť svoj nárok na daňový režim, ktorý sa všeobecne poskytuje nekomerčným subjektom. Neexistuje teda žiadny systém „permanentného nekomerčného postavenia“, ako tvrdili navrhovatelia. Samotná skutočnosť, že na kontroly cirkevných inštitúcií, ktoré majú občianskoprávne postavenie, a na predmetné amatérske športové kluby sa uplatňujú osobitné postupy, nepredstavuje žiadnu výhodu.

([63]) Pokiaľ ide o jeho zrušenie, pozri najmä článok 19 zákona č. 222 z 20. mája 1985.

([64]) Pozri článok 30 zákona č. 185 z 29. novembra 2008. Pozri aj obežník daňového riaditeľstva č. 12/E z 9. apríla 2009 a rozhodnutie riaditeľa daňového úradu z 2. septembra 2009.

([65]) V rokoch 2010 a 2011 vykonalo Taliansko 2 030 kontrol u nekomerčných subjektov a vydalo 5 086 daňových výmerov.

([66]) Pozri obežník daňového riaditeľstva č. 20/E zo 16. apríla 2010.

(159) Komisia preto dospela k záveru, že článkom 149 ods. 4 TUIR sa neudeľuje cirkevným organizáciám alebo amatérskym športovým klubom žiadna selektívna výhoda. Toto opatrenie preto nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy.

6.4. **Oslobodenie od IMU**

(160) Komisia po zavedení IMU – novej obecnej dane z nehnuteľnosti, ktorá nahradila ICI – na žiadosť talianskych orgánov a so zreteľom na pripomienky navrhovateľa k tomuto novému zákonu súhlasila, že zistí, či je toto nové oslobodenie od IMU vzťahujúce sa na nekomerčné subjekty vykonávajúce osobitné činnosti v súlade s pravidlami štátnej pomoci. Komisia náležite posúdi, či predmetné oslobodenie od IMU predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1.

(161) Komisia poznamenáva, že od dátumu nadobudnutia účinnosti zákonnej vyhlášky č. 1/2012 zmenenej na zákon č. 27/2012 sa oslobodenie od dane podľa článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 uplatňuje na nehnuteľnosti vo vlastníctve nekomerčných subjektov iba v tom prípade, ak sa činnosti uvedené v nej vykonávajú na nekomerčnom základe. Ustanovenia týkajúce sa „zmiešaného využitia" budov v prípade, ak sú časti budovy z hľadiska funkcie a príjmov samostatné a aj v prípade, že musí byť k dispozícii vyhlásenie príslušných subjektov, sa budú uplatňovať od 1. januára 2013.

(162) Komisia sa domnieva, že sa v nových pravidlá jasne stanovuje, že oslobodenie od dane možno zaručiť iba v prípade, že sa nebudú vykonávať komerčné činnosti. Hybridná situácia, ktorá vznikla na základe právnych predpisov ICI, keď sa komerčné činnosti vykonávali v niektorých budovách, ktoré mali nárok na oslobodenie od dane, už nebude možná.

(163) Výklad pojmu hospodárska činnosť spravidla závisí od osobitných okolností, spôsobu organizácie činnosti štátom a kontextu, v ktorom bola zorganizovaná. Na preukázanie nehospodárskeho charakteru činnosti podľa judikatúry Únie je potrebné preskúmať charakter, cieľ a pravidlá, ktorými sa táto činnosť riadi. Skutočnosť, že niektoré činnosti možno klasifikovať ako „sociálne", sama osebe nestačí na vylúčenie jej hospodárskeho charakteru. Súdny dvor však takisto uznal, že niektoré činnosti, ktoré majú čisto sociálnu funkciu, možno považovať za nehospodárske, najmä v odvetviach, ktoré sú úzko prepojené so základnými úlohami a povinnosťami štátu.

(164) Pokiaľ ide o IMU, Komisia považuje v prvom rade za potrebné zistiť, či sú kritériá stanovené v talianskych právnych predpisoch o vylúčení komerčného charakteru činností, ktoré majú nárok na oslobodenie od IMU, v súlade s pojmom nehospodárskej činnosti podľa právnych predpisov Únie.

(165) Ako je uvedené v odôvodneniach 82 a nasl., talianske orgány v tejto súvislosti nedávno schválili vykonávacie právne predpisy stanovené v článku 91a ods. 3 legislatívnej vyhlášky č. 1/2012. V nariadení ministerstva hospodárstva a financií z 19. novembra 2012 sa stanovujú nevyhnutné všeobecné a konkrétne požiadavky s cieľom určiť, kedy sa činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 vykonávajú na nekomerčnom základe.

(166) Po prvé, v článku 1 ods. 1 písm. p) ministerského nariadenia z 19. novembra 2012 sa vymedzuje pojem „nekomerčný základ". Inštitucionálne činnosti možno považovať za činnosti vykonávané na nekomerčnom základe v prípade, že: a) sú neziskové; b) v súlade so zásadami právnych predpisov Únie nekonkurujú na základe svojej povahy iným trhovým subjektom, ktoré dosahujú zisk, a c) presadzujú zásadu solidarity a subsidiarity v praxi. V tejto súvislosti je požiadavka v písmene b) dôležitým ochranným opatrením, pretože tým, že sa ňou výslovne odkazuje na právo Únie, sa všeobecne zaručuje, že táto činnosť nebude konkurovať ostatným trhovým subjektom dosahujúcim zisk, čo je zásadnou charakteristikou nehospodárskych činností ([67]).

(167) Po druhé, v článku 3 nariadenia sa vymedzujú všeobecné subjektívne požiadavky, ktoré sa musia zahrnúť do článkov stanov alebo štatútov nekomerčných subjektov tak, aby boli ich činnosti vykonávané na nekomerčnom základe. Ide o tieto kritériá: a) zákaz, aj nepriameho,

([67]) Rozsudok z roku 2006 vo veci C-222/04, *Cassa di Risparmio di Firenze*, Zb. s. I-289, body 121 – 123.

rozdeľovania akýchkoľvek ziskov, prevádzkových prebytkov, fondov, rezerv alebo kapitálu počas fungovania subjektu, pokiaľ sa tak neukladá zákonom alebo to nie je v prospech subjektov, ktoré patria do rovnakej štruktúry a ktoré vykonávajú rovnakú činnosť; b) akýkoľvek zisk alebo prebytok sa musí opätovne investovať výhradne do činností v oblasti rozvoja, ktoré prispievajú k inštitucionálnemu cieľu sociálnej solidarity, a c) ak sa nekomerčný subjekt zlikviduje, jeho aktíva sa musia previesť na iný nekomerčný subjekt, ktorý vykonáva podobnú činnosť, pokiaľ nie je zákonom stanovené inak.

(168) Po tretie, v článku 4 nariadenia sú uvedené ďalšie objektívne požiadavky, ktoré musia byť splnené, vrátane podmienok uvedených v článkoch 1 a 3, aby bolo možné činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i) zákona o ICI považovať za činnosti vykonávané na nekomerčnom základe.

(169) Pokiaľ ide konkrétne o činnosti v oblasti sociálneho zabezpečenia a zdravotnej starostlivosti, v nariadení sa uvádza, že tieto činnosti sa vykonávajú na nekomerčnom základe za predpokladu, že bude splnená aspoň jedna z týchto podmienok: a) tieto činnosti sú schválené štátom a vykonávané buď na základe zmluvy alebo dohody uzatvorenej so štátom, regiónmi alebo miestnymi orgánmi, a sú súčasťou alebo doplnením vnútroštátneho systému verejného zdravotníctva a používateľom poskytujú bezplatné služby, alebo za sumu, ktorá predstavuje iba časť nákladov na poskytovanie univerzálnej služby; b) ak tieto činnosti nie sú schválené a vykonávané na základe zmluvy alebo dohody, musia sa poskytovať bezplatne alebo za symbolický poplatok, ktorý však v každom prípade nesmie presiahnuť polovicu priemernej ceny za podobné činnosti v rovnakej geografickej oblasti na základe hospodárskej súťaže, a to aj s prihliadnutím na neexistenciu akýchkoľvek súvislostí so skutočnými nákladmi na službu.

(170) Pokiaľ ide o prvú podmienku, Komisia konštatuje, že ako uviedli talianske orgány, subjekty, ktoré chcú využívať oslobodenie od dane, musia byť neoddeliteľnou súčasťou národného systému zdravotníctva, ktorým sa poskytuje univerzálne krytie a ktorý je založený na zásade solidarity. V rámci tohto systému sú štátne nemocnice priamo financované z príspevkov sociálneho zabezpečenia a ostatných štátnych zdrojov. Tieto nemocnice poskytujú bezplatné služby na základe všeobecného poistenia alebo za nízky poplatok, ktorý pokrýva iba malú časť skutočných nákladov na tieto služby. Nekomerčné subjekty, ktoré patria do rovnakej kategórie a spĺňajú rovnaké podmienky, sa takisto považujú za neoddeliteľnú súčasť národného systému zdravotníctva ([68]). Vzhľadom na osobitné znaky tohto prípadu a v súlade so zásadami stanovenými judikatúre Únie ([69]), keďže taliansky národný systém poskytuje všeobecné poistenie, Komisia dospela k záveru, že príslušné subjekty, ktoré vykonávajú opísané činnosti a spĺňajú všetky štatutárne požiadavky, nie sú kvalifikované ako podniky.

(171) Pokiaľ ide o druhú podmienku, v nariadení sa uvádza, že tieto činnosti sa musia vykonávať buď bezplatne, alebo za symbolický poplatok. Služby poskytované bezplatne všeobecne nepredstavujú hospodársku činnosť. Konkrétne v tomto prípade sa služby neponúkajú v rámci hospodárskej súťaže s ostatnými trhovými subjektmi, ako sa uvádza v článku 1 nariadenia. To isté platí aj pre služby, ktoré sa poskytujú za symbolický poplatok. V tejto súvislosti treba poznamenať, že ak sa má tento poplatok v súlade s nariadením považovať za symbolický, nesmie mať žiadnu súvislosť s nákladmi na službu. V nariadení sa takisto uvádza, že limit stanovený na polovicu priemernej ceny účtovanej za podobné činnosti vykonávané na základe hospodárskej súťaže v rovnakej geografickej oblasti možno použiť iba na vylúčenie nároku na oslobodenie od dane (ako to naznačujú slová „v každom prípade“). Neznamená to však, že poskytovatelia služieb, ktorí vyberajú nižšiu cenu, ako je stanovený limit, majú nárok na toto oslobodenie. Vzhľadom na skutočnosť, že činnosti v oblasti pomoci a zdravotnej starostlivosti takisto spĺňajú všeobecné a subjektívne požiadavky uvedené v článkoch 1 a 3 nariadenia, Komisia dospela k záveru, že takéto činnosti vykonávané v súlade so zásadami súčasných právnych predpisov nepredstavujú hospodárske činnosti.

(172) Napríklad činnosti v oblasti vzdelávania sa považujú za činnosti vykonávané na nekomerčnom základe v prípade, že sú splnené niektoré konkrétne podmienky. Činnosť musí byť porovnateľná s verejným vzdelávaním a škola musí uplatňovať nediskriminačnú politiku zápisu; škola musí prijímať aj zdravotne postihnutých žiakov, uplatňovať kolektívne pracovné zmluvy, zaviesť štruktúru,

([68]) Pozri najmä článok 1 ods. 18 legislatívnej vyhlášky č. 502 z 30. decembra 1992.

([69]) Pozri rozsudok z roku 2003 vo veci T-319/99, *FENIN/Komisia*, Zb. s. II-357, bod 39, potvrdený v rozsudku z roku 2006 vo veci C-205/03 P, *FENIN/Komisia*, Zb. s. I-6295; rozsudok z roku 2004 v spojených veciach C-264/01, C-306/01, C-354/01 a C-355/01, *AOK Bundesverband a i.*, Zb. s. I-2493, body 45 až 55; pozri tiež rozsudok vo veci T-137/10, *CBI/Komisia*, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

ktorá spĺňa príslušné normy a zverejňovať svoje účty. Táto činnosť sa musí poskytovať buď bezplatne, alebo za symbolický poplatok, ktorý pokrýva iba zlomok skutočných nákladov na službu, a to aj so zohľadnením neexistencie akéhokoľvek spojenia s nimi. Komisia v tejto súvislosti pripomína, že podľa judikatúry ([70]) kurzy, ktoré ponúkajú niektoré zariadenia, ktoré tvoria súčasť verejného systému vzdelávania a ktoré sú, či už úplne alebo čiastočne, financované z verejných prostriedkov, nepredstavujú hospodársku činnosť. Na nehospodársky charakter vzdelávania vo verejných zariadeniach v zásade nemá vplyv ani skutočnosť, že žiaci alebo ich rodičia niekedy musia zaplatiť poplatok za výučbu alebo zápis do školy, ktorý predstavuje príspevok na prevádzkové náklady systému, keďže takéto finančné príspevky kryjú iba zlomok skutočných nákladov na službu, a preto ich nemožno pokladať za poplatok za poskytovanú službu. Ako uznala aj Komisia vo svojom oznámení o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci Európskej únie na náhrady za služby všeobecného hospodárskeho záujmu ([71]), tieto zásady sa vzťahujú na materské školy, súkromné a verejné základné školy, odborné vzdelávanie, pedagogickú činnosť vykonávanú vo vedľajšom pracovnom pomere na univerzitách, ako aj poskytovanie vzdelávania na univerzitách. Komisia sa vzhľadom na uvedené skutočnosti domnieva, že symbolický poplatok uvedený v nariadení, ktorý predstavuje iba zlomok skutočných nákladov na službu, nemožno považovať za poplatok za poskytované služby. Za týchto osobitných okolností a vzhľadom na všeobecné a subjektívne požiadavky článkov 1 a 3 nariadenia spolu s osobitnými objektívnymi požiadavkami stanovenými v článku 4 sa Komisia domnieva, že služby v oblasti vzdelávania, ktoré poskytujú príslušné subjekty, nemožno považovať za hospodársku činnosť.

(173) Pokiaľ ide o ubytovacie služby, kultúrne a rekreačné činnosti a športové činnosti, v článku 4 nariadenia sa uvádza, že sa musia poskytovať buď bezplatne, alebo za symbolický poplatok, ktorý však v žiadnom prípade nesmie presiahnuť polovicu priemernej ceny účtovanej za podobné činnosti vykonávané na konkurenčnom základe v tej istej geografickej oblasti, a to aj so zohľadnením neexistencie akéhokoľvek prepojenia so skutočnými nákladmi na službu. Táto požiadavka je totožná s druhou podmienkou stanovenou pre činnosti v oblasti pomoci a zdravotnej starostlivosti skúmanou v uvedenom odôvodnení 171, preto sa na ňu vzťahujú rovnaké úvahy. Ak sa tieto služby poskytujú bezplatne, v zásade nepredstavujú hospodársku činnosť. To isté platí aj v prípade, že sa tieto služby poskytujú za symbolický poplatok. V tejto súvislosti treba poznamenať, že ak sa má tento poplatok v súlade s nariadením považovať za symbolický, nesmie mať žiadnu súvislosť s nákladmi na službu. Ďalej sa uvádza, že limit stanovený na polovicu priemernej ceny účtovanej za podobné činnosti vykonávané na základe hospodárskej súťaže v rovnakej geografickej oblasti možno použiť iba na vylúčenie nároku na oslobodenie od dane (ako to naznačujú slová „v každom prípade“). Neznamená to však, že poskytovatelia služieb, ktorí vyberajú nižšiu cenu, ako je stanovený limit, majú nárok na toto oslobodenie.

(174) Komisia v prípade ubytovacích služieb a športových činností takisto zohľadňuje ďalšie požiadavky založené na vymedzeniach týchto činností uvedených v článku 1 ods. 1 písm. j) a m) nariadenia. Pokiaľ ide o ubytovacie služby, nariadením sa obmedzuje toto oslobodenie na služby poskytované nekomerčnými subjektmi, ktoré sú dostupné iba pre určité kategórie ľudí a ktoré nie sú priebežne dostupné. Pokiaľ ide o „sociálne ubytovanie“, v nariadení sa uvádza, že tieto činnosti musia byť zamerané na osoby, ktoré majú dočasné alebo trvalé osobitné potreby, alebo na osoby, ktoré sú znevýhodnené z dôvodu fyzických, psychologických, hospodárskych, sociálnych a rodinných podmienok. Subjekt môže požiadať iba o platbu symbolického poplatku, ktorý však v žiadnom prípade nesmie presiahnuť polovicu priemernej ceny účtovanej za podobné činnosti vykonávané komerčnými subjektmi v rovnakej geografickej oblasti, a to aj so zohľadnením neexistencie akéhokoľvek prepojenia so skutočnými nákladmi na službu. V nariadení sa takisto spresňuje, že toto oslobodenie sa v každom prípade nevzťahuje na činnosti, ktoré sa vykonávajú v hoteloch alebo podobných zariadeniach, ako sa uvádza v článku 9 legislatívnej vyhlášky č. 79 z 23. mája 2011 ([72]). Toto oslobodenie je preto vylúčené v prípade činností vykonávaných napríklad v hoteloch, moteloch a zariadeniach poskytujúcich nocľah s raňajkami. Keďže v predmetnom prípade musia nekomerčné subjekty ponúkajúce ubytovanie spĺňať všeobecné, subjektívne a objektívne požiadavky stanovené v článkoch 1, 3 a 4 nariadenia, Komisia sa domnieva, že vzhľadom na osobitné znaky tohto prípadu tieto činnosti, ktoré spĺňajú uvedené podmienky, nepredstavujú hospodársku činnosť na účely práva Únie.

([70]) Rozsudok z roku 1988 vo veci 263/86, *Humbel a Edel*, Zb. s. 5365, body 17 a 18; rozsudok z roku 1993 vo veci C-109/92, *Wirth*, Zb. s. I-6447, body 15 a 16; rozsudok z roku 2007 vo veci C-76/05, *Schwarz*, Zb. s. I-6849, bod 39. Pozri tiež rozsudok Súdneho dvora EZVO z 21. februára 2008 vo veci E-5/07, *Private Barnehagers Landsforbund/Dozorný úrad EZVO*, body 80 – 83.

([71]) Ú. v. EÚ C 8, 11.1.2012, s. 4.

([72]) Legislatívna vyhláška č. 79 z 23. mája 2011 – *Codice della normativa statale in tema di ordinamento e mercato del turismo, a norma dell'articolo 14 della legge 28 novembre 2005, No 246, nonché attuazione della direttiva 2008/122/CE, relativa ai contratti di multiproprietà, contratti relativi ai prodotti per le vacanze di lungo termine, contratti di rivendita e di scambio* (Úradný vestník č. 129 zo 6.6.2011 – riadna príloha č. 139). V článku 9 tejto legislatívnej vyhlášky sa ako hotely a podobné štruktúry vymedzujú: a) hotely; b) motely; c) rekreačné dediny; d) turistické apartmány/dovolenkové kluby; e) penzióny; f) sezónne rezidenčné hotely; g) nocľah s raňajkami prevádzkovaný ako podnik; h) zdravotné farmy; i) akékoľvek iné turistické štruktúry ubytovania s podobnými vlastnosťami ako jedna alebo viaceré už uvedené kategórie.

(175) Vzhľadom na osobitné okolnosti tohto prípadu a na skutočnosť, že nekomerčné subjekty poskytujúce ubytovacie služby, kultúrne, rekreačné a športové činnosti musia preto spĺňať aj požiadavky článkov 1 a 3 nariadenia, Komisia dospela k záveru, že tieto činnosti, vykonávané v súlade so zákonom, sa nepovažujú za hospodárske činnosti.

(176) Komisia preto dospela k záveru, že na základe informácií, ktoré predložili talianske orgány, a vzhľadom na osobitné a konkrétne charakteristiky tohto prípadu, činnosti analyzované v predchádzajúcich odôvodneniach, ktoré vykonávajú nekomerčné subjekty plne v súlade so všeobecnými, subjektívnymi a objektívnymi kritériami stanovenými v článkoch 1, 3 a 4 nariadenia, nemajú hospodársky charakter. Predmetné nekomerčné subjekty nekonajú pri vykonávaní týchto činností v plnom súlade s podmienkami stanovenými v talianskych právnych predpisoch ako podniky v zmysle práva Únie. Keďže článok 107 ods. 1 zmluvy sa vzťahuje iba na podniky, znamená to, že v danom prípade toto opatrenie nepatrí do rozsahu pôsobnosti uvedeného článku.

(177) Komisia nakoniec poznamenáva, že od 1. januára 2013 bude v prípade hybridného používania budovy na základe talianskych právnych predpisov možné vypočítať pomerné komerčné využitie nehnuteľnosti a uložiť IMU výhradne na hospodárske činnosti. Komisia v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ak subjekt vykonáva hospodárske aj nehospodárske činnosti, čiastočné oslobodenie od dane, ktoré využíva za časť nehnuteľnosti používanú na nehospodárske činnosti, nepredstavuje pre daný subjekt výhodu, keď vykonáva hospodársku činnosť ako podnik. Toto opatrenie preto nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy ani pre tento druh situácie.

6.5. **Vymáhanie**

(178) Podľa zmluvy a ustálenej judikatúry Súdneho dvora ak Komisia zistí, že pomoc je nezlučiteľná s vnútorným trhom, má právomoc rozhodnúť, že príslušný štát musí túto pomoc zrušiť alebo upraviť ([73]). Súd takisto dôsledne trvá na tom, že povinnosť štátu zrušiť pomoc, ktorú Komisia považuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom, je určená na obnovenie predtým existujúcej situácie ([74]). Súdny dvor v tejto súvislosti stanovil, že cieľ sa dosiahne, keď príjemca splatí poskytnuté sumy, a tak stráca právo na výhodu, ktorú mal v porovnaní so svojimi konkurentmi na trhu, a obnoví sa situácia pred vyplatením pomoci ([75]).

(179) Podľa uvedenej judikatúry sa v článku 14 ods. 1 nariadenia (ES) č. 659/99 ([76]) stanovuje, že „*kde sa prijímajú záporné rozhodnutia v prípadoch protiprávnej pomoci, Komisia rozhodne, že daný členský štát podnikne všetky potrebné opatrenia, aby vymohol pomoc od príjemcu*“.

(180) V prípade, že sa oslobodenie od ICI považuje za neoprávnenú a nezlučiteľnú pomoc, musí byť táto pomoc vymáhaná, aby sa obnovila situácia, ktorá bola na trhu pred udelením pomoci.

(181) Nariadením Rady (ES) č. 659/99 sa však ukladajú obmedzenia týkajúce sa nariadenia vymáhania. Napríklad v článku 14 ods. 1 sa stanovuje, že „*Komisia nebude vyžadovať vymáhanie pomoci, ak by to bolo v rozpore so všeobecnou zásadou práva Spoločenstva*“, ako napríklad ochrana legitímnej dôvery. Súdny dvor tiež uznal jednu výnimku z povinnosti členského štátu vykonávať rozhodnutie o vymáhaní, ktoré mu bolo adresované, konkrétne existenciu výnimočných okolností, v dôsledku ktorých by bolo pre členský štát absolútne nemožné riadne vykonať rozhodnutie ([77]).

(182) Keďže sa talianske orgány počas formálneho zisťovania na tieto výnimky odvolali, Komisia musí preskúmať, či sa vzťahujú na tento prípad, aby určila, či je vymáhanie potrebné.

6.5.1. *Legitímna dôvera*

(183) Podľa judikatúry Súdneho dvora a rozhodovacej praxe Komisie je rozhodnutie o požiadavke na vrátenie pomoci porušením všeobecnej zásady práva Únie, ak v dôsledku opatrení Komisie mal príjemca pomoci legitímnu dôveru, že pomoc bola poskytnutá v súlade s právom Únie.

([73]) Rozsudok z roku 1973 vo veci C-70/72, *Komisia/Nemecko*, Zb. s. 813, bod 13.

([74]) Rozsudok z roku 1994 v spojených veciach C-278/02, C-279/92 a C-280/92, *Španielsko/Komisia*, Zb. s. I-4103, bod 75.

([75]) Rozsudok z roku 1999 vo veci C-75/97, *Belgicko/Komisia*, Zb. s. I-030671, body 64 – 65.

([76]) Ú. v. ES L 83, 27.3.1999, s. 1.

([77]) Oznámenie Komisie – K efektívnemu vykonávaniu rozhodnutí Komisie, ktorým sa členským štátom nariaďuje vymáhať neoprávnene poskytnutú a nezlučiteľnú štátnu pomoc, Ú. v. EÚ C 272, 15.11.2007, s. 4, bod 18.

(184) Súdny dvor opakovane rozhodol, že právo uplatňovať zásadu ochrany legitímnej dôvery sa rozširuje na každú osobu podliehajúcu súdnej právomoci, u ktorej vzbudila inštitúcie Únie podložené nádeje. Príslušná osoba sa však nemôže odvolávať na legitímnu dôveru, ak jej administratívny orgán neposkytol konkrétne záruky ([78]).

(185) V tomto prípade sa talianske orgány a 78 zainteresovaných strán v zásade odvolávali na existenciu legitímnej dôvery na základe odpovede Komisie na parlamentnú otázku na písomné zodpovedanie z roku 2009 ([79]). Komisia vo svojej odpovedi uviedla, že „vykonala predbežné posúdenie a domnieva sa, že na pokračovanie nie je dôvod, keďže sa zdá, že daňový režim ICI nemá tendenciu poskytovať cirkevným inštitúciám výhodnejšie konkurenčné postavenie".

(186) Komisia trvá na tom, že táto odpoveď nemala za následok vznik akejkoľvek legitímnej dôvery z týchto dôvodov.

(187) Po prvé, vyjadrenie Komisie bolo len následkom „predbežného posúdenia"; Komisia neuviedla, že prijala rozhodnutie, ale len že sa domnieva, že neexistuje dôvod na ďalšie pokračovanie. Po druhé, Komisia predbežne uviedla, že sa zdá, že oslobodením od ICI sa cirkevným inštitúciám pravdepodobne neudeľuje žiadna výhoda. Po tretie, otázka a odpoveď sa vzťahuje len na cirkevné inštitúcie, ktoré sú podkategóriou nekomerčných subjektov, na ktoré sa vzťahuje oslobodenie od ICI.

(188) Vzhľadom na uvedené sa Komisia domnieva, že neposkytla konkrétne, bezpodmienečné a jednotné záruky takej povahy, aby príjemcovia sporného opatrenia mohli mať legitímnu dôveru, že schéma je oprávnená v tom zmysle, že nepatrí do rozsahu štátnej pomoci a že následne akákoľvek výhoda vyplývajúca z nej nemôže byť podrobená konaniu vo veci vymáhania. Na záver sa Komisia domnieva, že neurobila žiadne konkrétne a nepodmienečné stanovisko v tom zmysle, že sporné oslobodenie od ICI by sa nemalo považovať za štátnu pomoc.

([78]) Rozsudok z roku 2006 vo veci C-182/03 a C-217/03, *Belgium and Forum 187 ASBL/Komisia*, Zb. s. I-5479, bod 147.

([79]) Otázka na písomné zodpovedanie E-177/2009 (Ú. v. EÚ C 189, 13.7.2010).

(189) Taliansko takisto argumentovalo, že odpoveďami Komisie zaslanými navrhovateľom týkajúcimi sa oslobodenia od ICI, o ktorých bolo Taliansko neoficiálne upovedomené, sa vyvolala legitímna dôvera na strane nekomerčných subjektov, pokiaľ ide o zlučiteľnosť oslobodenia od ICI s právnymi predpismi Únie. Komisia nesúhlasí s názormi, ktoré vyjadrilo Taliansko. Listy s predbežným posúdením, ktoré poslala Komisia navrhovateľom, o ktorých bol členský štát informovaný len neoficiálne, nepredstavovali konečné stanovisko Komisie. Keďže rozhodnutia Komisie sú verejne dostupné a zverejnené v úradnom vestníku, nie je to tak v prípade jednoduchého administratívneho postupu, o ktorom Komisia na základe sprístupnených údajov nemá vážne pochybnosti týkajúce sa zlučiteľnosti preskúmaných opatrení. Okrem toho, list z 15. februára 2010 zaslaný navrhovateľom bol pred Všeobecným súdom spochybnený dvomi navrhovateľmi a nenadobudol právoplatnosť; tieto súdne žaloby bolo stiahnuté len následkom rozhodnutia o začatí konania.

(190) Komisia preto dospela k záveru, že v tomto prípade Taliansko a 78 zainteresovaných strán nedostalo žiadnu záruku od žiadnej inštitúcie Únie, ktorá by mohla odôvodňovať legitímnu dôveru a zabrániť tak Komisii nariadiť vymáhanie.

6.5.2. *Výnimočné okolnosti: absolútna nemožnosť vymáhania*

(191) Podľa článku 288 zmluvy členský štát, ktorému je určené rozhodnutie o vymáhaní pomoci, je povinný vykonať toto rozhodnutie. Ako už bolo uvedené, existuje jedna výnimka z tejto povinnosti, konkrétne v prípade, že členské štáty preukážu existenciu výnimočných okolností, ktoré by úplne znemožnili riadne vykonať rozhodnutie.

(192) Členské štáty zvyčajne používajú tento argument v súvislosti s diskusiami s Komisiou po prijatí rozhodnutia ([80]). V tomto prípade však Taliansko ešte pred prijatím rozhodnutia argumentovalo, že vymáhanie by nemalo byť nariadené, pretože jeho vykonanie by bolo absolútne nemožné. Keďže Taliansko v súvislosti s formálnym zisťovaním upozornilo na tento problém a keďže sa vo všeobecnej právnej zásade stanovuje, že nikomu sa nemôže uložiť povinnosť urobiť nemožné, Komisia sa domnieva, že je potrebné zaoberať sa touto otázkou v tomto rozhodnutí.

([80]) Rozsudok z roku 2008 vo veci C-214/04, *Komisia/Španielsko*, Zb. s. I-8357, body 13 a 22.

(193) Najprv by sa malo pripomenúť, že Súdny dvor nepretržite interpretoval pojem „absolútnej nemožnosti“ veľmi prísne. Podmienka, že vymáhanie by bolo absolútne nemožné, nie je splnená, ak členské štáty Komisiu len informujú o právnych, politických alebo praktických problémoch súvisiacich s vykonávaním rozhodnutia ([81]). Jediný prípad, v ktorom by „absolútna nemožnosť“ mohla byť prijatá, je, ak by vymáhanie bolo od začiatku objektívne a absolútne nemožné ([82]).

(194) V uvedenom prípade talianske orgány argumentovali, že by bolo absolútne nemožné vymedziť, ktorý majetok patriaci nekomerčným subjektom bol používaný na činnosti, ktoré neboli výhradne komerčného charakteru, a získať potrebné informácie na stanovenie výšky dane, ktorá mala byť zaplatená.

(195) Talianske orgány vysvetlili, že z dôvodu spôsobu, akým je kataster nehnuteľností štruktúrovaný, nie je možné spätne vydedukovať z databáz katastra nehnuteľností údaje o nehnuteľnostiach patriacich nekomerčným subjektom, ktoré boli využívané na činnosti s nevýhradne komerčnou povahou typu uvedeného v oslobodení od ICI. Z informácií uvedených v katastri nehnuteľností nie je možné vysledovať činnosti vykonávané v nehnuteľnostiach. Inými slovami, na základe údajov v katastri nehnuteľností nie je možné zistiť, či subjekt na danom majetku vykonával komerčné alebo nekomerčné činnosti. V skutočnosti všetok majetok (vrátane časti nehnuteľností so samostatnou klasifikáciou) je zapísaný do katastra nehnuteľností len na základe jeho objektívnych vlastností, v rámci ktorých sa zohľadňujú fyzikálne a štrukturálne prvky spojené s jeho plánovaným účelom použitia.

(196) Pokiaľ ide o databázy v oblasti daní a najmä záznamy daňových priznaní nekomerčných subjektov, Taliansko vysvetlilo, že je možné určiť z nich len nehnuteľnosti využívané výhradne na nekomerčnom základe. V tomto prípade budovy vytvárajúce príjmy musia byť uvedené v bežnom daňovom priznaní v oddiele RB o príjmoch z budov, keďže oddiel RS o zmiešaných nákladoch a príjemcoch nemusí byť vyplnený. Na druhej strane ak nekomerčný subjekt vlastní nehnuteľnosť, v ktorej sú vykonávané aj komerčné činnosti, musí byť vyplnený oddiel RB aj RS. Ak je však pod oddielom RB uvedená viac ako jedna budova, nie je možné určiť nehnuteľnosť, v ktorej bola vykonávaná činnosť vytvárajúca príjmy uvedené v daňovom priznaní. V každom prípade treba uviesť, že oddiel RS v štandardnom tlačive zahŕňa údaje o celkových nákladoch a príjmoch týkajúcich sa tovarov a služieb využívaných na komerčné aj nekomerčné účely (ľubovoľne používané tovary a služby na komerčné činnosti a ostatné činnosti). Aj keď je však jedna budova uvedená v oddiele RB z dôvodu spôsobu, akým je kataster nehnuteľností štruktúrovaný, nie je možné získať rozpis založený na komerčných/nekomerčných účelov použitia budovy, a preto nie je možné určiť, aká časť budovy bola používaná na hospodársku činnosť, ktorá vytvárala príjmy uvedené v daňovom priznaní.

(197) Komisia sa preto domnieva, že talianske orgány preukázali, že príjemcovia pomoci nemôžu byť určení a samotná pomoc nemôže byť objektívne vypočítaná z dôvodu nedostatočných dostupných údajov. V zásade z databáz týkajúcich sa daní a katastra nehnuteľností nie je možné určiť nehnuteľnosti patriace nekomerčným subjektom, ktoré boli využívané na nevýhradne komerčné činnosti typu uvedeného v ustanoveniach oslobodenia od ICI. Nie je preto možné získať potrebné informácie na výpočet výšky dane, ktorá má byť vymáhaná. Uplatňovanie možného príkazu na vymáhanie by bolo preto z objektívneho a absolútneho hľadiska nemožné.

(198) Na záver Komisia konštatuje, že vzhľadom na špecifickú povahu tohto prípadu by bolo pre Taliansko absolútne nemožné vymáhať akúkoľvek neoprávnene poskytnutú pomoc na základe ustanovení o oslobodení od ICI. Vymáhanie pomoci vyplývajúce z neoprávneného a nezlučiteľného oslobodenia od tejto obecnej dane z nehnuteľností by preto nemalo byť nariadené.

7. **ZÁVER**

(199) Komisia konštatuje, že Taliansko neoprávnene vykonalo oslobodenie od obecnej dane z nehnuteľností podľa článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92 v rozpore s článkom 108 ods. 3 zmluvy.

(200) Keďže pre predmetnú schému nie je možné určiť žiadne dôvody na zlučiteľnosť, považuje sa za nezlučiteľnú s vnútorným trhom. V súvislosti s výnimočnými okolnosťami, na ktoré sa odvolalo Taliansko, by vymáhanie pomoci nemalo byť nariadené, pretože Taliansko preukázalo, že vykonanie by bolo absolútne nemožné.

([81]) Rozsudok z roku 2003 vo veci C-404/72, *Komisia/Španielsko*, Zb. s. I -6695, bod 47.

([82]) Rozsudok z roku 1999 vo veci C-75/97 *Belgicko/Komisia* („*Maribel I*“), Zb. s. I-3671, bod 86; rozsudok z roku 2008 vo veci C-214/07, *Komisia/Francúzsko, Zb*. s. I-8357, body 13, 22 a 48.

(201) Komisia sa domnieva, že článok 149 ods. 4 TUIR nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy.

(202) Vzhľadom na osobitný charakter opatrenia týkajúceho sa oslobodenia od IMU pre nekomerčné subjekty, ktoré vykonávali výhradne špecifické nekomerčné činnosti v súlade s podmienkami stanovenými v talianskych právnych predpisoch, Komisia konštatuje, že tieto činnosti nemôžu byť považované za hospodárske činnosti na účely pravidiel štátnej pomoci, a preto opatrenie nepatrí do rozsahu pôsobnosti článku 107 ods. 1,

PRIJALA TOTO ROZHODNUTIE:

Článok 1

Štátna pomoc vo forme oslobodenia od ICI udelená nekomerčným subjektom, ktoré vykonávajú v nehnuteľnostiach výhradne činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92, ktorú Taliansko zaviedlo protiprávne v rozpore s článkom 108 ods. 3 zmluvy, je nezlučiteľná s vnútorným trhom.

Článok 2

Článok 149 ods. 4. TUIR nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy.

Článok 3

Oslobodenie od IMU udelené nekomerčným subjektom, ktoré vykonávajú v nehnuteľnostiach výhradne činnosti uvedené v článku 7 ods. 1 písm. i) legislatívnej vyhlášky č. 504/92, nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 zmluvy.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Talianskej republike.

V Bruseli 19. decembra 2012

Za Komisiu

Joaquín ALMUNIA

podpredseda

PRÍLOHA 1

ZOZNAM ZAINTERESOVANÝCH TRETÍCH STRÁN, KTORÉ PREDLOŽILI PRIPOMIENKY TÝKAJÚCE SA ROZHODNUTIA O ZAČATÍ KONANIA

Názov/Adresa

1. Santa Maria Annunciata in Chiesa Rossa, Via Neera 24, Milano, Italia
2. Fondazione Pro-Familia, Piazza Fontana 2, Milano, Italia
3. Pietro Farracci, San Cesareo, Italia
4. Scuola Elementare Maria Montessori s.r.l., Roma, Italia
5. Parrocchia S. Luca Evangelista, Via Negarville 14, Torino, Italia
6. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Piazza Principe Napoli 3, Tortorici (Messina), Italia
7. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Via Libertà 30, Caronia (Messina), Italia
8. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Piazza Matrice, S. Stefano di Camastra (Messina), Italia
9. Parrocchia S. Orsola, Contrada S. Orsola, S. Angelo di Brolo (Messina), Italia
10. Parrocchia Sacro Cuore di Gesù, Frazione Galbato, Gioiosa Marea (Messina), Italia
11. Parrocchia Sacro Cuore di Gesù, Corso Matteotti 51, Patti (Messina), Italia
12. Parrocchia Sacro Cuore di Gesù, Via Medici 411, S. Agata Militello (Messina), Italia
13. Istituto Sacro Cuore di Gesù, Via Medici 411, S. Agata Militello (Messina), Italia
14. Parrocchia Santi Nicolò e Giacomo, Discesa Sepolcri, Capizzi (Messina), Italia
15. Istituto Diocesano Sostentamento Clero, Via Cattedrale 7, Patti (Messina), Italia
16. Parrocchia Madonna del Buon Consiglio e S. Barbara, Con. Cresta, Naso (Messina), Italia
17. Parrocchia Maria SS. Annunziata, Frazione Marina, Marina di Caronia (Messina), Italia
18. Parrocchia Maria SS. Assunta, Via Battisti, Militello Rosmarino (Messina), Italia
19. Parrocchia Maria SS. Assunta, Via Monte di Pietà 131, Cesarò (Messina), Italia
20. Parrocchia Maria SS. Assunta, Piazza S. Pantaleone, Alcara Li Fusi (Messina), Italia
21. Parrocchia Maria SS. Assunta, Via Oberdan 6, Castell'Umberto (Messina), Italia
22. Parrocchia Maria SS. Assunta, Piazza Duomo, Tortorici (Messina), Italia
23. Parrocchia Maria SS. Assunta, Via Roma 33, Mirto (Messina), Italia
24. Parrocchia Maria SS. Del Rosario, Contrada Scala, Patti (Messina), Italia
25. Parrocchia Maria SS. Della Scala, Contrada Sceti, Tortorici (Messina), Italia

26. Parrocchia Maria SS. Della Visitazione, Contrada Casale, Gioiosa Marea (Messina), Italia

27. Parrocchia Maria SS. Delle Grazie, Via Campanile 3, Montagnareale (Messina), Italia

28. Parrocchia Maria SS. Delle Grazie, Via Cappellini 2, Castel di Lucio (Messina), Italia

29. Parrocchia Maria SS. Annunziata, Piazza Regina Adelasia 1, Frazzanò (Messina), Italia

30. Parrocchia Maria SS. Annunziata, Contrada Sfaranda, Castell'Umberto (Messina), Italia

31. Parrocchia Maria SS. Di Lourdes, Frazione Gliaca, Piraino (Messina), Italia

32. Parrocchia S. Giuseppe, Contrada Malvicino, Capo d'Orlando (Messina), Italia

33. Parrocchia s. Maria del Carmelo, Piazza Duomo 20, S. Agata Militello (Messina), Italia

34. Parrocchia S. Maria di Gesù, Via Giovanni XXIII 43, Raccuja (Messina), Italia

35. Parrocchia S. Maria Maddalena, Contrada Maddalena, Gioiosa Marea (Messina), Italia

36. Parrocchia S. Maria, Via S. Maria, San Angelo di Brolo (Messina), Italia

37. Parrocchia S. Michele Arcangelo, Via San Michele 5, Patti (Messina), Italia

38. Parrocchia S. Michele Arcangelo, Via Roma, Sinagra (Messina), Italia

39. Parrocchia S. Antonio, Via Forno Basso, Capo d'Orlando (Messina), Italia

40. Parrocchia S. Caterina, Frazione Marina, Marina di Patti (Messina), Italia

41. Parrocchia Cattedrale S. Bartolomeo, Via Cattedrale, Patti (Messina), Italia

42. Parrocchia Maria SS. Addolorata, Contrada Torre, Tortorici (Messina), Italia

43. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Via Risorgimento, San Marco d'Alunzio (Messina), Italia

44. Parrocchia Immacolata Concezione, Frazione Landro, Gioiosa Marea (Messina), Italia

45. Parrocchia Maria SS Assunta, Piazza Mazzini 11, Tusa (Messina), Italia

46. Parrocchia Maria SS Assunta, Frazione Torremuzza, Motta d'Affermo (Messina), Italia

47. Parrocchia Maria SS Assunta, Salita Madre Chiesa, Ficarra (Messina), Italia

48. Parrocchia Maria SS. Della Catena, Via Madonna d. Catena 10, Castel di Tusa (Messina), Italia

49. Parrocchia Maria SS. Delle Grazie, Via N. Donna 2, Pettineo (Messina), Italia

50. Parrocchia Ognissanti, Frazione Mongiove, Mongiove di Patti (Messina), Italia

51. Parrocchia S. Anna, Via Umberto 155, Floresta (Messina), Italia

52. Parrocchia S. Caterina, Vico S. Caterina 2, Mistretta (Messina), Italia

53. Parrocchia S. Giorgio Martire, Frazione S. Giorgio, San Giorgio di Gioiosa M. (Messina), Italia

54. Parrocchia S. Giovanni Battista, Frazione Martini, Sinagra (Messina), Italia

55. Parrocchia S. Lucia, Via G. Rossini, S. Agata Militello (Messina), Italia

56. Parrocchia S. Maria delle Grazie, Via Normanni, S. Fratello (Messina), Italia

57. Parrocchia S. Maria, Piazzetta Matrice 8, Piraino (Messina), Italia

58. Parrocchia S. Michele Arcangelo, Piazza Chiesa Madre, Librizzi (Messina), Italia

59. Parrocchia S. Michele Arcangelo, Via Umberto I, Longi (Messina), Italia

60. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Piazza S. Nicola, Patti (Messina), Italia

61. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Via Ruggero Settimo 10, Gioiosa Marea (Messina), Italia

62. Parrocchia S. Nicolò di Bari, Via S. Nicolò, S. Fratello (Messina), Italia

63. Parrocchia Santa Maria e San Pancrazio, Via Gorgone, S. Piero Patti (Messina), Italia

64. Parrocchia Maria SS Assunta, Piazza Convento, S. Fratello (Messina), Italia

65. Parrocchia Maria SS. Del Rosario, Via Provinciale 7, Caprileone (Messina), Italia

66. Parrocchia Maria SS Assunta, Via Monachelle 10, Caprileone (Messina), Italia

67. Parrocchia Maria SS del Tindari, Via Nazionale, Caprileone (Messina), Italia

68. Parrocchia S. Febronia, Contrada Case Nuove, Patti (Messina), Italia

69. Parrocchia Maria SS. della Stella, Contrada S. Maria Lo Piano, S. Angelo di Brolo (Messina), Italia

70. Parrocchia S. Erasmo, Piazza del Popolo, Reitano (Messina), Italia

71. Parrocchia Maria SS. della Catena, Via Roma, Naso (Messina), Italia

72. Parrocchia S. Benedetto il Moro, Piazza Libertà, Acquedolci (Messina), Italia

73. Parrocchia S. Giuseppe, Frazione Tindari, Tindari (Messina), Italia

74. Parrocchia Santi Filippo e Giacomo, Via D. Oliveri 2, Naso (Messina), Italia

75. Parrocchia SS. Salvatore, Via Cavour 7, Naso (Messina), Italia

76. Santuario Maria SS del Tindari, Via Mons. Pullano, Tindari (Messina), Italia

77. Parrocchia S. Maria Assunta, Via Roma, Galati Mamertino (Messina), Italia

78. Fondazione Opera Immacolata Concezione O.N.L.U.S., Padova, Italia

79. Parrocchia San Giuseppe, Piazza Dante 11, Oliveri (Messina), Italia

80. Parrocchia S. Leonardo, Frazione San Leonardo, Gioiosa Marea (Messina), Italia